

Atlen Yıldırım kavgamızda yaşıyor!

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Mercedes, Öznur Press metal fabrikalarından, Manisa, İstanbul ve çeşitli fabrikalardan haberler sayfa 2-3

Mayıs 2016 / Sayı: 79

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

DÜZEN CEPHESİ KRİZDE

İŞÇİ SINIFI

BİRLEŞ, YÜKLEN, KAZAN!

Yalın gerçek

Türkiye kördüğüm olmuş sorunlarla boğuşuyor. Kriz üstüne kriz yaşıyor. Her gün canlı, cansız bombalar patlıyor. Savaş hali var, ülkenin dört bir yanına cenazeler gidiyor. Kilis, her gün DAİŞ tarafından bombalanıyor. Mecliste AKP, CHP ve MHP'yi yanına almış sille tokat seçimlerden üçüncü parti çıkan HDP'yi meclisin dışına atmaya çalışıyor. İktidar cephesinde Erdoğan ve Davutoğlu arasındaki fay hattı kırıldı yüksek şiddetli bir deprem yaşıyor. Üstelik bu depremin bir öncü sarsıntı olduğu

da çok açık.

Tüm bu kriz, çalkantılar, ölümler yaşanırken sermayenin hükümeti AKP ise asli işini katiben ihmal etmiyor. İşte kiralık işçilik ve Özel İstihdam Büroları olarak bilinen işçi simsarlığı yasası AKP tarafından meclise getirildi. Çalışma Bakanı kıdem tazminatı hakkını Haziran'da kaldırmaya hazırladıklarını açıkladı. Sermayenin iktidarı olmak böyle bir şey. AKP'ye has bir özellik de değil bu. 1999 yılında resmi rakamlarla 17.500 insanımızın öldüğü Marmara

Depremi'nin ardından sendikalar eylemlerine ara verdiğini açıkladığında hâlâ enkaz altında insanlar varken bu sefer DSP-MHP-ANAP'ın sermaye hükümeti mezarda emeklilik yasasını meclisten geçirivermişti.

İşçiler, emekçiler yalın gerçeğe bakmalı. Sermayenin her durum ve koşul altında kendi çıkarlarını korumak için nasıl büyük bir gayretle çabaladığını görmeli. Bir anlamda bundan ders çıkarmalı. Kendi gündemine sahip çıkmalı ve kendi çözümünü dayatmak için birleşmeli, seferber olmalı. İşçi sınıfının tüm örgütleriyle birleşik bir mücadele cephesi oluşturmak için harekete geçmeli. DİSK, KESK, TMMOB,

TTB yetmez! Türk-İş de gelmeli. Hak-İş bile! Yönetimi AKP'nin memuru olmuşa şubeleri, işyeri temsilcileri, üyeleri gelmeli. İşçi sınıfı aynı sermayenin yaptığı gibi kendi menfaatlerini savunmaya öncelik veremeli. Bu görevden kaçan, işçi sınıfına ihanet ediyor demektir.

Sosyalist solun da üzerine görev düşüyor. Sol saflardaki bulanıklık artık son bulmalı. Türkiye solu farklı farklı kimlikçiliğin, türlü türlü liberalizmin, çeşit çeşit CHP'ciliğin peşinden yeterince koştu. Artık yeter! Yüzünüzü sınıfa dönün! Lafla değil, eylemle, emekle, siyasetinizle dönün!

Uzaktan duyduğunuz çakalla-

rın ulumasıdır! Kudurmuşluklarına bakıp aldanmayın. Düzen cephesi sapır sapır dökülüyor. Birleşirsek, yüklenirsek kazanabiliriz! Bugün kiralık işçilikten kıdem tazminatının kaldırılmasına kadar AKP eliyle yürütülen sermaye saldırısı püskürtülebilirse işçi sınıfının güveni yerine gelecek, safları sıklaşacak ve güçlenecektir. İşçi sınıfı adım adım toplumun kördüğüm olmuş sorunlarının çözümünde ağırlık koymaya başlayacaktır. Ne AB ne ABD, ne CHP ne MHP, ne Gül ne Gülen, Türkiye'yi bu çıkmazdan kurtaracak yegâne sosyal güç işçi sınıfıdır, yegâne siyaset işçi sınıfı siyasetidir. Bir kez daha: Sınıfını bil safâ gel!

Kıdem tazminatına dokundurtmayız! İşçiler masaya yumruğunu vurmaya!

4-5

Atlen Yıldırım Devrim ve sosyalizme adanmış bir ömür

6-7

DİP 1 Mayıs'ta işçi sınıfının çözümü ve talepleri ile meydanlardaydı!

8-9

İstibdat rejimine doğru bir adım daha

11

Dokunulmazlıklara dokunmayın!

12

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Yolunda A.Ş.

İşçi atılmaları devam ediyor duyan var mı? Ya da duyunca da duymak istemeyen kimler? Tofaş ve Reno başta olmak üzere Türkiye'nin her yerinde sendikal hakkı ve ücret eşitsizliği için direnen işçiler işinden ediliyor. Buna çözüm olarak da en az 2 yıl süren mahkeme serüveni başlıyor. Adliye koridorlarında geçecek en az 2 yıl, git gel...

Adalet her zaman haklımın yanında olamayabiliyor ve bazı işçi arkadaşlarımız işe iade davalarını kaybedebiliyorlar ve ardından bir de Yargıtay süreci başlıyor. Yani en az artı bir yıl daha. Davaları kazandıysak elimize geçecek olan tazminat için ortalama 2 ile 3 yıl arasında hukuk mücadelesini beklememiz gerekiyor. Sistem sana aman sesini çıkarma bak durum ortada diyor.

Hayır!

İşte asıl meselenin başladığı nokta burası. Aslında sistem sana bastıra bastıra tam tersini söylüyor. "Ayağa kalk, birlik ol ve diren!" ancak bu durumda 3 yıllık mahkemelerde, adliye koridorlarında, avukatların peşinde koşmaktan kurtulabilirsin diyor. Çünkü o çok bilmiş sistem senin asla bir araya gelmeni ve güçlenmeni istemiyor. Aslında bakıldığında pek de öyle tek kalmış gibi değiliz. Çün-

kü arkamızda sendikalarımız var. Haksız yere işten atıldığımız için hakkımızı koruyacak ve işverene hesabını soracaktır elbet diyoruz. Yanılıyor. 2015 Nisan ayından bu yana bu yanılığımızın doğru olduğunu tam anlamıyla görmüş bulunmaktayız. O zaman geriye tek bir çare kalıyor. Birlik olmak. İşçiler ve emekçiler ile el ele verip bir bütün olmak. Susmak işçinin tek başına kalış sebebidir ve sonucu meçhul olan, işverenin, para babalarının elinde olan mahkemelerin kararını 3 yıl beklemek demektir.

Oyak Reno fabrikasının kapısının önünde neden bir grup işçi var? Söyleyelim. Hakkını aramak için, bu yanlış giden düzene karşı durmak için, patronun dayattığı sendikayı istemedikleri için. Peki neden yalnızlar? Nerede o büyük Reno işçisi? Arkadaşları kapının önündeyken içeride bulunmayı kendilerine yakıştırabiliyorlar mı? Peki ya güçlü Tofaş işçisi. Onlar

neredeler? Onu da söyleyelim hemen...

"İşinden ekmeğinden olursun bizden söylemesi sus pus konuşma, bağırma, çağırma. Rızkın yalnız Allah'tan geldiğini unut, hakkını arama sakın, başına ne işler gelir" diyen, işveren ve yalaka sendikaların modern, zincirli birer kölesi olmuş durumda. Yani bir başka deyişle tüm baskılara boyun eğip kabul eden ve maalesef korkak bir tavır almış durumdadır.

Devam edeceği çok açık olan bu süreçler boyunca eğer bu baskılara ve korkaklığa maruz kalacaklarsa tek kalacaklar ve önlerinde onları bekleyen 3'er yıllık bir gerileme serüveni başlayacak.

Böyle olursa Reno ve Tofaş işçisinin atacağı adımları bekleyen diğer fabrikalar da uyumaya ve sömürülmeye mahkûm olurlar ve bu sömürü sistemi babadan oğula geçmektedir. Demem o ki bu haliyle işveren için her şey yolunda...

Bursa Renault'dan bir işçi

Ne de olsa işçi emeği daha ucuz

Merhaba arkadaşlar Oyak Renault fabrikasında çalışma koşulları oldukça ağır, dayanılacak gibi değil. Bu nedenle meslek hastalıkları çalıştığımız bütün bölümlere göre değişiyor. En çok görülen hastalıklar varis, bel ve boyun fitiği hastalığıdır. Sonuçta bu işi yaparken makineler kullanılsa da bu insan bedeninin yapacağı işi aşmakta ve bu işe birçok işçi dayanama-

RENAULT

maktadır. Çalıştığım bölümde otomasyon yok denecek kadar az. Robotun yaptığı işleri de yapıyoruz. Bir vardiyada belirlenen araba sayısını çıkarmak için bantla yarışıyoruz, ne de olsa işçi emeği daha ucuz! Çalışma koşullarımızı iyileştirmek için de mücadele etmeliyiz.

İstanbul Mercedes'ten bir işçi

Yine bir Türk Metal ve patron işbirliği örneği!

İkramiye ile ilgili ayaklanmamızdan sonra yönetim kimisinin işten çıkarılmayacağını söylese de üç arkadaşımız eylemlerden dolayı işten çıkarıldı. Üstelik en yenisi 10 yıllık olan arkadaşlarımıza tazminat dahi verilmedi. Yönetim ve sendika apaçık gözümüzü korkutmaya çalışıyor. Sendika temsilcimiz de "bakın arkadaşlar, olaylardan dolayı üç arkadaşımız çıkarıldı, böyle şeyler istenmiyor" diyerek açıkça bizi tehdit edebiliyor. Yine bir Türk Metal-patron işbirliği ile işçileri sindirmeye

çalışıyorlar. En ufak bir hak aramaya dahi tahammülleri yok. Ama yağma yok, onların bu fevri davranışları bizim birbirimize olan kenetlenmemizi artırıyor. Bizden korktuklarını görmüş olduk. Korkmakta da haklılar. Kovulan arkadaşlarımız haklarını aramak için mahkemeye başvurdu. Bugün onların işe geri dönmesi için fabrikadaki tüm işçilerin bir olup üretimi durdura-bileceği bir aşamada değiliz belki ama gün gelecek ne içeride ne dışarıda yanlarına kalmayacak yaptıkları.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Baskılara karşı hep birlikte mücadeleye!

Tofaş'ta işler yoğunlaştı. Mesailer arttı. Vardiyalara ya erken çağırıyorlar ya da vardiya bitince üç saat daha mesaiye bırakıyorlar. Böylelikle her gün dört veya beş kişi ile imalat açığını kapatmayı düşünüyorlar. Bunların dışında gece vardiyası yedi gün çalışacak, bir gün tam mesai yani pazar gecesi iş başı yapıp pazar sabahı vardiya bitecek, bir gün bile izin olmayacak.

Türk Metal ise eski üyelerini tekrar kazanmak için fabrikaya yeniden yoğunlaştı. Herkesin bir açığını bulup oradan vuruyorlar ve tabii ki herkesin korkusu işsiz kalmak. Borcu olmayan yok fabrikada. Yeni evlenmiş, çocuğu okuyan, ev kredisi olan kişileri döndürmek daha kolay. "Geçmezseniz işsiz kalacaksınız. Yazık değil mi ekmeğimize? Bize geçmezseniz ortada durun en azından." gibi cümlelerle baskı yapıyorlar. Yetki devri başlayınca bu baskılar daha

da artacak tabii ki.

Çok sayıda kadın işçi alındı. 700'den fazla. Dolayısıyla Tofaş artık ağır sanayi olarak da geçmeyecek. Kadın işçileri daha kolay bölümlerde çalıştırıyorlar. Eskiden bir kişinin yaptığı işi artık iki kişi yapıyor. İhtiyaçtan fazla işçi alımı var. Bazı bölümlerde özellikle gövde bölümünde işlerde aksama var. Bu yüzden mesaiye bırakmalar oluyor. İşçiler ne yazık ki işsiz kalma korkusuyla hiçbir şeye bulaşmadan şartlarımızın

düzelmesini istiyor. Ücret artsın, baskı olmasın, rahat çalışalım, istediğimiz sendikayı seçelim. Ancak bunu örgütlenerek hep birlikte hareket ederek gerçekleştirebiliriz. Bizlere "Uzak dur! Taraf olma! Şükret!" diyerek yaklaşıyorlar senelerce. Emeğimizi sömürüyorlar. Karşılığında vereceğimiz en güzel cevapsa, hep birlikte sendikaya örgütlenip, sahip çıkıp denetleyerek haklı mücadelemizi yükseltmek ve hakkımızı alanı almaktır!

Eskişehir Öznur Press'ten (NSK Armatür) bir işçi

Sendika hakkımızı sonuna kadar savunacağız

Yasal hakkımız olan sendikal olma hakkını kullandığımız için işten atıldık. Zorla mesaiye bırakılma, psikolojik baskılar, tehditler, mesai ücretlerinin verilmemesi gibi türlü yollarla üzerimize gelmesinin üstüne aşırı üretimin zorlanması da eklenince artık dayanılmaz olan iş şartları bizi örgütlenmeye yöneltti. Patronların daima kendi çıkarlarına göre hareket edip her şeyin kendilerine ait olduğuna

kanaat getirmesinden dolayı biz işçiler de üretimden gelen gücümüzü Öznur Press'te (NSK Armatür) kullanmaya karar verdik ve Birleşik Metal-İş sendikasına üye olduk. Ezilen, sömürülen emeğimizi özgürleştirmenin tek yolunun birlikte mücadele etmekten geçtiğini biliyoruz. Ve bu uğurda mücadele etmeye de sonuna kadar kararlıyız. Haklıyız kazanacağız!

Fabrikalardan haberler

İstanbul'da 3. havalimanı inşaatından bir işçi

3. havalimanını bir de bize sorun

Ben İstanbul'da 3. havalimanı inşaatında çalışıyorum. Çalışma koşulları son derece ağır. Kâğıt üzerinde yazanla gerçek de bir değil. Mesela çalışma saatleri 7:30-18:30 görünüyor. İki haftada bir de 1 gün izin. Ama yalan. Proje müdürü işlerin yetişebilmesi için önümüzdeki bir ay tatil yapıp sıkı çalışmamız lazım diyor, havanın güzel olduğu her an saha sürekli çalışır vaziyette, tatiller erteleniyor. Bir sürü taşeron firma var, toplam 13 bin işçi çalışıyor burada. Yaza 30 bine çıkarmayı planlıyorlar işçi sayısını, onlar için şantiyede yeni kalacak yerler, yeni yemekhaneler hazırlıyorlar.

Taşeron firmanın kamyonları tam bir felaket. Bazı kamyonlar kasası dolu halde neredeyse 70 ton geliyor ve neredeyse makaslarını kırarak kadar yan yatmış vaziyet-

te malzeme taşıyorlar. Devrilmeleri an meselesi. İş güvenliği yok denecek kadar az. İş güvenlikçiler çoğu şeye göz yumuyor. Bunlara ceza kesmekten acizler. Yapım müdürüne "Şu zamana kadar bu projede kaç işçi öldü?" diye sorulmuş "Orasını boş ver" demiş. Gerisini siz düşünün artık! Saha bildiğiniz bataklık. Nasıl burada böyle bir işe girişmişler anlamak mümkün değil. Geçen sene bir tane paletli iş makinesi bataklığa batmış. Batmış derken suya taş atmak gibi tamamen gömülmüş görünmüyormuş yani bataklığın içinde. İş makinesini adamın cesediyle beraber 6 ay sonra ancak çıkarabilmişler. Düşünün bataklıkların boyutunu.

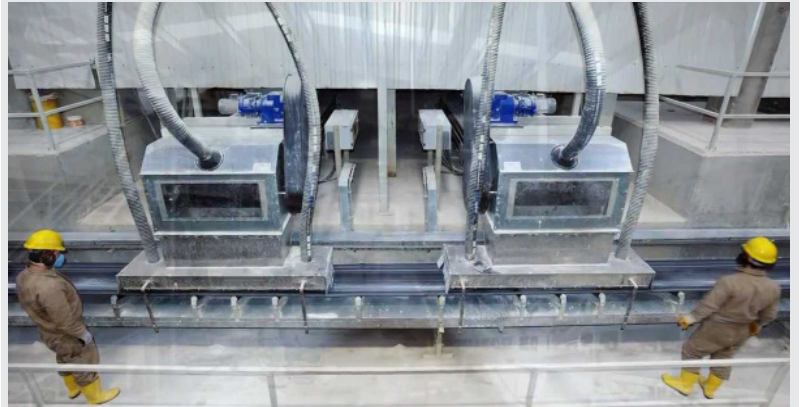
Projede çalışması için kamyon şoförü bulamıyorlar. Kimse çalışmak istemiyor. Şartlar zor,

sürekli kazalar oluyor. Bu yüzden Pakistan'dan, Vietnam'dan şoförler getiriyorlar. Onlar da sıkıntılı. Genelde 1 yıl içerisinde nerdeyse herkes iş değiştiriyor, mühendisinden operatörüne işçisinden şoförüne, çoğu kişi çalışırken iş bakıyor. İşini değiştirmeyen kişiler de oraya torpille gelen tipler, mesela Kolin'de 15 yıldır çalışan mühendis gibi. Herhalde onlara da belli bir teminatta bulunmuşlardır. Şu işten sonra seni şuraya alacağız falan gibi.

Sahada sürekli baskı var, iş yapılınsı bitsin kafasındalar. Daha neyin ne olduğunu anlamadan bakıyorsun iş bitmiş. İnanılmaz derecede hızlı yapmaya çalışıyorlar. Tek amaç 26 Şubat 2018'e yetiştirmek. Tayyip Erdoğan'ın doğum gününe. O yüzden yazın çalışan sayısı bayağı arttırılacak. Bittiğinde de ne olacak umamma. Çünkü bu havalimanının neresinden tutsan elinde kalır. Zemin bataklık. İnanılmaz boyutlarda ağaç katliamı var. Basında "su birikintisi" deyip geçiyorlar ama bildiğiniz göletleri kurutuyorlar. Bir de Karadeniz kıyısında olduğu için aşırı bir sis var. Bugün inşaat işçisinden operatörüne, mühendisinden şoförüne yapımda çalışan insanların hayatı için tehlikeli. Çevre için zararlı. Bittiği zaman da yine tehlikelere gebe olacak.

Manisa Serel Seramik'ten bir işçi

Serel'de mücadele sürüyor

Ben Manisa ECA Serel seramik fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bizim fabrikada uzun süredir Çimse İş sendikası örgütlü sendikaydı. Ancak yıllardır bu sendika resmen kanımızı emdi. Bütün sözleşme dönemlerinde işçinin aleyhine, patronun lehine anlaşmalara imza attı. Sözleşmeleri işçiden habersiz patronla kapalı kapılar ardında imzaladı. Bizler de geçtiğimiz yıl buna bir dur deyip Çimse İş'ten topluca istifa ettik. Sonra fabrika içinde sandık kurup kendi içimizden temsilciler seçtik. Ancak ne yapacağımız konusunda bir karara varamamıştık. Hedefimiz olma-

yrıca Çimse İş tekrar hortladı, seçtiğimiz temsilci arkadaşlar el altından Çimse İş'e çalışmaya başladı. Seçtiğimiz temsilci arkadaşlar bize ihanet etmeye başladı. Aslında suç ne onlarda ne bizde. Hiçbirimiz bu konularda tecrübeli değiliz. İstifalar sürecinde kendimize hedef koyamayınca Çimse İş tekrar güç kazanmaya başladı. Lakin bizi satan Çimse İş'i buraya yeniden sokmamak için kararlıyız. Ne olursa olsun Çimse İş bu fabrikaya girmeyecek. Bu sendika buradan kazınmıncaya kadar mücadelemiz sürecek.

İki yılın ardından Soma katliamı

Türkiye işçi sınıfı, tarihinde yaşadığı en büyük işçi katliamında resmi rakamlara göre 301 sınıf kardeşini kaybederken takvimler 13 Mayıs 2014'ü gösteriyordu. Soma katliamı, yıllarca bu ülkenin işçisine ve emekçisine "iş kazası" diye sunulan cinayetlerin en büyüklerinden biriydi. İşçinin sağlığı ve güvenliği şirketler için gider kalemi oldukça, işçinin hayatının değerinin de patronun ödeyeceği tazminatlarla ölçüldüğünün bir ifadesiydi. Katliamın üstü öyle bir kapatılmaya çalışıldı ki, daha sonra yeni cinayetlerin, yeni işçi katliamlarının yaşanacağı o gündend belliydi.

Geçen iki yılda patronlar ve hükümet ne yaptı?

AKP hükümeti Soma katliamının boyutlarını gizlemek için tam bir sıkıyönetim uyguladı. Patronlar, katliamda hayatını kaybeden işçilerin ailelerine kan parası vererek işin içinden sıyrılmaya çalıştı. Mahkemelerde, koskoca katliam birkaç mühendis, iş güvenliği uzmanının üzerine yıkılmaya çalışıldı. Ne şirket patronu ne her şeye göz yuman müfettişler ne de Enerji ve Çalışma Bakanları soruşturuldu. Hâlbuki işçilerin söylediklerine göre de belgelere göre de madenlerde güvenlik önlemleri

alınmıyor, işçiler uzun saatler maddede kalmak zorunda bırakılıyor, ölçüm cihazları çalışmıyor, ekipmanlar yenilenmiyor, yaşam odaları bulunmuyordu.

Hükümet 2014 Eylül'ünde sözde işçinin yararına olacak bir torba yasa geçirdi. Patronların buna tepkisi Zonguldak havzasında lokavt kararı olarak 5.500 işçiyi ekmeğinden etmek oldu. Hükümet elini kolunu bağlayıp bu rezilliği izledi. Soma Holding'in mal varlığına tedbir konuldu, Soma Holding de 3 bin işçiyi kapıya koydu. Böylece madenciye sözde destek, işinin elinden alınması oldu. Yetmedi, hükümet daha sonra sessiz sedasız bir yasayı meclisten geçirerek madenler için belli standartlar getiren ATEX sertifikasının yürürlüğe girmesini 2019'a erteledi.

Geçen bu iki yılda devletin kolluk kuvvetleri, mahkemeler, meclis, hükümet, patronlar ve kimi sendika bürokratları hep birlikte Soma'daki katliamın üzerini örtmeye çalıştı, yeni katliamların yaşanmaması için hiçbir olumlu şey yapmadı. Soma katliamından sadece 5 ay sonra Karaman'ın Ermenek ilçesindeki bir madende su basması sonucu 18 işçi daha katledildi. Soma'dan sonra yaşanan bu katliam AKP hükümetinin işçi kanıyla beslenen bir canavar gibi faaliyetlerine devam ettiğinin,

konu ile ilgili tek bir iyi şey bile yapmadığının bir kanıtıydı. Dahası sadece geçtiğimiz 2015 yılında en az 1730 işçi iş cinayetlerine kurban gitti. Ve belki daha da acısı kurbanların 63'ü çocuğu; işçinin çocuğu da aynı silahlarla vuruluyordu.

Geçen iki yılda işçiler ne yaptı?

Herkes katliamın ertesinde Soma'yı ziyaret etmeye çalışan Recep Tayyip Erdoğan'ın düştüğü durumu hatırlayacaktır: Somalı işçiler ve yakınları ona Soma'yı dar etmişlerdi ve Erdoğan bir markete sığınmak zorunda kalmıştı.

Soma'nın işçileri, iş güvenlik koşulları sağlanana kadar ocaklara girmeyiz dediler, taleplerini kitlesel eylemlerle duyurdular. "Kamulaştırma" istediler, "taşeron yasaklansın" dediler. İşçilerin büyük bir çoğunluğu Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden-İş sendikasına üyeydi. Sendika bürokrasisi her zamanki gibi patronların gözlemlerinin içine bakıyor, mücadelenin önünü kesmek için ya harekete geçmiyor ya da işçilere karşı mücadele ediyordu. İşçiler sessiz kalan bölge yönetimini istifa ettirdi, genel merkez işçilerin hareketine direnince ise DİSK Dev Maden-Sen'e geçmeye başladılar. Türkiye

Maden-İş'in cevabı ise katliamdan bir ay sonra "buhar boşaltma" eylemi yapıp işçinin öfkesini dindirmeye çalışmak oldu.

Hem Somalı işçiler, hem de diğer maden işçileri geçen bu iki yılı hem katliamın acılarını sarmakla hem de patronların ve hükümetin saldırılarına karşı mücadele vermekle geçirdi. Kıdem tazminatları ve maaşları için, kamulaştırma ve taşeronun kaldırılması için yürüyüşler düzenlediler, mitingler ve eylemler yaptılar, günlerce nöbet tuttular.

Devrimci İşçi Partisi yeni katliamlar yaşanmaması için ne diyor?

Soma maden işçileri talepleri ve o dönem verdikleri mücadele ile işçi sınıfına yol göstermiştir. Soma işçisi "kamulaştırma" demmiştir, "İşçi sağlığı ve iş güvenliği sağlansın" demmiştir, "Taşeron yasaklansın" demmiştir. Bu taleplerin her biri oldukça önemlidir, Türkiye işçi sınıfına yürünmesi gereken yolu göstermektedir. Biz bu talepleri sahipleniyoruz ancak bir takım eklerle. Özelleştirmelerin bu kadar yoğun yaşandığı bir dönemde kamulaştırma oldukça ileri bir taleptir ancak yeterli değildir. Çünkü kamuya ait işyerlerinde dahi iş cinayetleri yaşanmaktadır, işçinin sağlığı ve güvenliği için

gerekli tedbirler yeterince alınmamaktadır. İşte bu yüzden özel madenler ve elbette tüm işyerleri işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır. Çalıştığı ortamda alınması gereken tedbirleri en iyi işçi bilir. Taşeron elbette yasaklanmalıdır. Ancak bu tek başına yeterli değildir. Bunun yanına "herkese güvenceli ve kadrolu iş" eklendiği zaman sorunun tamamı çözülebilir. Özelleştirmeler durmadan, madenler kamulaştırılmadan, taşeron yasaklanmadan, madenlerin denetimi işçilerin denetledikleri ve yönettikleri sendikalar tarafından yapılmadan yeni katliamların yaşanmaması için hiçbir sebep yok. O yüzden işçiler olarak insanca yaşamak ve yeni katliamlara kurban gitmemek için bu talepler doğrultusunda mücadele etmeye devam etmeliyiz. 2014'ün mayıs ayında Türkiye'nin tüm emekçi halkının sokaklarda, yürüyüşlerde, meydanlarda haykırdığı gibi: Soma'yı unutma, unutturma!

Armağan Tulun

İşçi simsarlığının yeni adı, kiralık işçilik yasası

Bir yanda dokunulmazlık tartışmaları üzerinden HDP'li vekillere yapılan saldırılar, diğer yanda AKP'nin olağanüstü kongre kararı ile birlikte iyice ayyuka çıkan iktidar cephesinin yaşadığı siyasi kriz, öte yanda her gün DAİŞ'in Kilis'e attığı roketler, bombalar ve Kürt halkına yönelik baskılar, kuşatmalar... Ortalık toz duman. Ve bu toz dumanın arasında neredeyse sessiz sedasız ve bir baskın biçiminde AKP'nin meclis gündemine getirdiği bir yasa: "İş Kanunu ve Türkiye İş Kurumu Kanunu'nda değişiklik yapan yasa tasarısı" adı altında kiralık işçilik yasası!

Özel İstihdam Büroları'na (ÖİB) işçi kiralama yetkisi veren bu tasarı yasalasınca işçiler yasal sistem açısından patronların ve işçi simsarlarının insafına terk edilecek. İşçiler, Özel İstihdam Büroları'nın gönderdiği yerde, patronun ihtiyacı ne kadarsa o kadar süreyle çalışacak ve ücretini ÖİB'den alacak. Yani onun işçisi gibi görünecek, ücretini ondan alacak ama sadece fiilen çalıştığı süreler için. ÖİB, iş bulamadığı zamanlarda işçiyi ücret ödemeyecek.

Çalışma Bakanı Süleyman Soylu, sendikalardan gelen ve bunun bir kölelik yasası olduğu yönündeki itirazlara karşı tasarıyı savunurken "Bu özellikle kadınları, gençleri, uzun süre işsiz kalanları önemli ölçüde istihdamla buluşturma anlayışının kendisidir" diyor. Her şeyin sorumluluğunun ÖİB'lere devredildiği bir düzende, patronlar için işten çıkarma maliyeti diye bir şey de kalmayacak. Yani iş bitti mi kapının önüne! Ne istihdam ama!

Kiralık işçilik yasası ile birlikte kıdem tazminatı saldırısına da hazırlanıyor hükümet ve patronlar. Ama kiralık işçilik tasarısı yasalasınca kıdem tazminatı hakkının fiilen gasp edilmesinin kapısı da ardına kadar açılmış olacak zaten. Çünkü taslakta kıdem tazminatına esas süre ve işçilerin kıdem tazminatı hakkını nasıl elde edeceği net bir şekilde düzenlenmiş değil. Kiralık işçilik düzeninde kıdem tazminatı hakkı gibi, İşsizlik Fonu'ndan yararlanma, yıllık ücretli izin ve emekliliğin de bir hayal olacağını tahmin etmek zor değil. Patronlar bugün bile sigortaları tam yatırmıyor, işçi simsarlarının elinde emeklilik için gerekli prim günü nasıl doldurulur siz düşünün!

Bugün sendikalaşma hakkını, patronlar işten atarak engellemeye çalışıyor. Bu tasarı meclisten geçerse, işçi sendikaya üye olsa bile işyerinin işçisi olarak görünmediği için işyerinde geçerli olan toplu sözleşmeden yararlanamayacak. İşe iade davalarının önkoşulu olan 30 işçi çalıştırma şartında geçici işçiler bu sayının tespitinde hesaba katılmayacak. İşyeri temelli mücadeleler de bir işyerinden başka bir işyerine kiralama hakkının işçi simsarı ÖİB'ye verilmesi sonucu engellenecek.

İş cinayetlerinin ve iş kazalarının kiralık işçilik düzeni ile birlikte daha da artması kuvvetle muhtemel. Çalışma Bakanı Süleyman Soylu, çalışanların eğitiminden ÖİB'lerin sorumlu olduğunu, geçici işverenin ise özellikle iş eğitimi, işçi sağlığı ve iş güvenliği alanında sorumluluk alacağını söyledi. Bugün kendi sigortalı işçilerinin geçirdiği kazaların, kendi fabrikasında işyerinde yaşanan iş cinayetlerinin üstünü örtmeye çalışan patronlar, kâğıt üzerinde kendi işçisi olarak görünmeyen işçilerin sağlığı ve işin güvenliği için ne tür bir önlem alır gerçekten merak ediyoruz! Kim bilir bir iş cinayeti olduğunda, hayatını yitiren işçi kendi sigortalı işçisi olmadığından işin içinden sıyrılmak amacıyla kaç takla atacak patronlar?

Yasanın meclis gündemine gelmesi ile birlikte DİSK ve bağlı sendikalar çeşitli şehirlerde basın açıklamaları, örgütlü oldukları işyerlerinde bildiri okuma gibi eylemler yapmaya başladı. Türk-İş henüz sadece Başkanlar Kurulu'nu topladı, sonra da hükümet yetkilileri ile görüşmek için meclisin yolunu tuttu. Hak-İş'in pozisyonunu ise 18 Nisan'daki Başkanlar Kurulu sonuçlarında yer alan "HAK-İŞ Başkanlar Kurulu, gerek 181 sayılı ILO sözleşmesi gerekse 2008/104/EC sayılı AB direktifi ve üye ülke uygulamaları ekseninde itirazlarımızın dikkate alınarak tasarıda gerekli değişikliklerin sosyal taraflarca tekrar değerlendirilmesini talep eder" cümlesi özetliyor. Konuşulacak, görülecek, tekrar değerlendirilecek bir şey yoktur. Bu tasarı üzerinden herhangi bir tartışma yapılamaz, tasarımın tümüyle geri çekilmesi için mücadele etmek gerekir.

Bu tasarı bugün işsiz olan ya da bugün de güvencesiz, geçici işlerde, taşeron çalışan işçiler için bile bir sorundur. Bu kadar ağır köleliğin yasalasacağı bir sistemde taşeron uygulaması "ölümü gösterip sıtmaya razı etme" taktiğiyle muhafaza edilecektir. Ama sadece onların sorunu değildir. Onların kiralık işçiliğin kölece koşullarında çalışmaya mahkûm olması, bugün kadrolu, "güvençeli" gibi görünen işlerde çalışan işçilerin üzerindeki baskının da artması demektir. Onlar da ilk işten çıkarmada yine işçi simsarlarının eline düşecek demektir. O halde "bana dokunmuyor" diye düşünmek olmaz. Güvencesizliğin, esnekliğin, sendikasızlığın, düşük ücretlerin, işsizliğin yarasını çöpe atmak için bütün güçlerimizi seferber edelim! Sendikalarımızı bu saldırıyı püskürtecek etkili eylemler örgütlemeye zorlayalım!

Kıdem tazminatına işçiler masaya yur

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı geride bıraktık. Ancak öyle bir dönemden geçmekteyiz ki, işçi sınıfının en büyük birliğine, birbiriyle en sıkı dayanışmasına ve yılmaz mücadele azmine çok ihtiyacımız var. Senelerdir dillendiriyorlar: kıdem tazminatı fona devredilecek. Senelerdir başa gelen her AKP hükümetinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın konu ile ilgili çalışma yaptığı söylendi durdu. Elbette her defasında işçinin ve emekçinin nabzını yokladılar. Gerekçe olarak mevcut düzenlemede işçilerin büyük bir çoğunluğunun kıdem tazminatını alamadığını ileri sürdüler. Bu sefer meclise getirmeye kararlı görünürler. Üstelik bir de tarih veriyorlar: Haziran.

İşçiler neden kıdem tazminatlarını alamıyor(muş)?

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Süleyman Soylu, kıdem tazminatı konusunun sürekli mahkemelere taşındığını, işçilerin alacaklarıyla mahkemelerin uğraştığını söylüyor. İşverenler ile çalışanların arasında sorunlar yaşandığını ve karşılıklı tehditlerin söz konusu olduğunu ifade ediyor. Son olarak çalışma bakanı, çalışma hayatının ahengini ve insanların yarına güvenle bakabilmesini sağlayacak bir düzenleme için sosyal diyalogu zorlayacaklarını belirtti.

Mevcut düzenlemede kıdem tazminatı, işçiyi patron tarafından 4857 sayılı iş kanunu gereğince ödenmek zorunda olan bir tazminat şeklidir. Eğer işçilerin sahip olduğu bu hak, sürekli mahkemelere taşınıyorsa, işçilerin alacaklarıyla mahkemeler uğraşıyorsa bunun tek bir sorumlusu vardır, o da patronlar ve onları kollayan sermaye hükümetleridir. Eğer çalışma bakanı bu sorunu çözmek istiyorsa kıdem tazminatını ödemek zorunda olduğu halde ödemeyen ve işçileri mahkemelerde sürünmek zorunda bırakan patronlara cezai yaptırımlar uygulasin. **Ama tabii patrona öyle şey yapılır mı hiç? Sonra neme lazım çalışma ahengi bozular, üretim azalır, ekonomi zayıflar. İşçinin hakkı sonra da haller nasıl olsa!** Patron, işçinin mevcut yasalarla tanınmış bir hakkını gasp ederse elbette sorunlar yaşanır. Hükümet işçilerin haklarını sorunsuz bir şekilde elde edebilmelerini istiyormuş

gibi görünmeye çalışıyor ama gerçek çok farklı! Biz söylemiyoruz, yeni düzenleme ile ilgili konuşurken çalışma bakanı baklayı ağzından çıkarıyor ve diyor ki: "...kıdem tazminatının yükümlülüklerinden ve birikmesinden kaynaklanan o sorunlardan dolayı işverenler kara kara düşünmeyecekler." Uzun lafın kısası AKP hükümeti yine patronun yüzünü güldürmeye hazırlanıyor!

"Asgari ücrete zam" ve "taşeron kadro" dersleri

AKP hükümetinin işçi sınıfının çıkarına bir düzenleme yaptığı nereden görülmüş? Asgari ücreti 1.300 lira yapacağız dediler. Yaptılar ama nasıl? 1.300 liranın içerisinde daha önce ayrıca verilen asgari geçim indirimini de dahil ettiler! Üstelik asgari ücret vergi dilimine de girdi. Asgari ücrete zam yaptılar mı? Evet, ama geri kalan her şeye de zam yaptılar, ücret zammının bir anlamı kalmadı. Bunun yanında bir de asgari ücretin patrona getireceği 274 liralık ek maliyetin, 110 lirasının hazineye karşılanacağı açıklandı. Devlet de hazinesini yoksul işçi ve emekçiden topladığı vergilerle oluşturduğuna göre tablo netleşiyor. Böylece asgari ücrete zammın koca bir yalan olduğu kısa zamanda ortaya çıkmış oldu.

AKP'nin seçim vaatlerinden birisi de taşeron kadro idi. Kadro demek bir işçi için güvence demek, taşerondan farklı olarak birçok haktan yararlanabilmek demek, geleceğe güvenle baka-

bilmek demek. AKP ne yaptı? Yeni bir statü icat etti: özel sözleşmeli personel, 3 yıllık ne işçi ne memur! Tabii işçiler önce sınava tabi tutulacak, kazanırlarsa 3 yıl daha çalışabilirler. Sonrası için hiçbir söz yok. Kiralık işçilik, özel istihdam büroları da bu yönelişin bir parçası. Kısacası AKP patronlarla birlikte işçilere karşı büyük bir savaş açmış durumda. Bu savaşın son kalesi de kıdem tazminatı.

Yeni kıdem tazminatı düzenlemede öngörülen değişiklikler neler?

Yeni düzenlemede öngörülen değişiklikler, geçtiğimiz Nisan ayında basına sızdı veya nabız yoklamak için sızdırıldı. Planlanan başlıca değişiklikler şunlar:

- Kıdem tazminatının fona devredilmesi söylemi sık sık sigorta şirketleriyle ve bankaların bireysel emeklilik uygulamaları ile birlikte ele alınıyor. İşçinin kıdemini alabilmesinden ziyade fona yatırılan paraların borsada işlenmesiyle sigorta şirketleri ve bankaların zenginleşmesi hedefleniyor adeta.

- Asgari ücrete zam düzenlemesinde olduğu gibi fona hazineye yardım yapılması da öngörülenler arasında. Yeni düzenlemede patronun yıllık kıdem tazminatı yükü %100'den %75'e çekilecek ve kalan %25'lik kesimi ise Hazine'nin (siz bunu işçi ve emekçiler olarak okuyun) ödemesi planlanıyor.

- Kalkınma Bakanlığı tarafından önerildiği söylenen ancak daha sonra

Yeni anayasa dokundurmayız! Emruğunu vurmaya!

yalanlanan bir açıklamada ise kıdem tazminatı tutarının yarıya indirilmesi, yeni düzenlemenin bir parçası olabilir. Bu demek oluyor ki şu anda 1 yıllık kıdem ücreti 30 gün üzerinden hesaplandığı halde yeni düzenlemede 12 veya 15 gün üzerinden hesaplanacak.

Tabii yeni düzenlemenin esas hedefi iş güvencesini ortadan kaldırmak. Yukarıdaki değişikliklerin hiçbiri işçilerin çıkarına değildir. Hepsi patronların çıkarıdır, TÜSİAD'ın, MÜSİAD'ın çıkarıdır. Olası bir ekonomik krizde işçi çıkarmanın maliyeti olarak görülen kıdem tazminatının fona devredilmesiyle işçileri işten atmak patronlar için çok daha kolaylaşacak. İşte tam da bu sebeple kıdem tazminatını savunmak gerekiyor. İster fon desinler ister bireysel emeklilik sistemi, hepsi göz boyamak için. Esas hedef patronların ekmeğine yağ sürmek.

Kahrolsun diyalog, yaşasın mücadele!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Süleyman Soylu yeni kıdem tazminatı düzenlemesini, işçi ve işveren sendikalarıyla, ticaret odaları ve borsalarla diyalog penceresi içinde konuşacaklarını söylüyor. Sizin diyalogunuz batsın! İşçinin ticaret odalarıyla, borsayla konuşacak neyi olabilir? Diyalog konusunda sendikaların da tutumunun net olması gerekir. Yeni düzen-

lemenin hangi isteklerle planlandığı ortada. İşçi düşmanı bir hükümetin bakanıyla bir masa etrafında oturup işçilerin çıkarına bir yasa düzenlemeyi hayal ediyorsanız yanılıyorsunuz demektir. İşçi temsilcileri, derhal kalkın o masadan!

İşçinin kıdemi, genel grev sebebi!

AKP'nin işçi bürosu gibi çalışan Hak-İş, yeni kıdem tazminatı uygulamasını, kıdem tazminatının fona devredilmesini başından beri destekliyor. Türk-İş Başkanı Ergun Atalay, 1 Mayıs günü Çanakkale'de yaptığı konuşmasında hükümetin planlarına sadece sitem ediyor. Hükümet temsilcilerinin televizyonlara çıkıp mollarini bozduğunu, huzurlarını kaçırdığını söylüyor, o kadar. DİSK ise net bir şekilde grev yaparız diye açıklıyor tavrını. Evet, doğru yol bu. Ancak gerçek anlamıyla hayati durdurmayan bir grev yapılamadıkten sonra grev sözcüğünü telaffuz etmenin pek bir kıymeti yok. Türk-İş yönetimine de, kendilerinin aksi yöndeki bütün çabalarına rağmen, son Türk-İş kongresinde kıdeme dokunulmasının genel grev sebebi olduğuna dair kararın bir kez daha kabul edildiğini hatırlatmak gerek.

Genç işçiler en öne!

Yeni düzenlemenin bir tuzağı var ki son derece tehlikeli: geriye dönük kazanılmış hakların korunması. Bu demek oluyor

ki hali hazırda çalışan ve kıdem tazminatı almaya hak kazanan kıdemli işçilerin hakları korunacak, onlar kıdem tazminatlarını eski uygulamaya göre alabilecekler. Ancak bu uygulama bir kere işten çıktıktan sonra diğer bir işe başlarken onları da kapsayacak. Dolayısıyla kıdemli ve kıdemsiz işçi diye bölünmenin, mücadeleyi zayıflatacak oyunlara gelmenin bir âlemi yok! Evet, yeni düzenleme en çok yeni işe başlayacak olanları etkileyecek. Dolayısıyla işçiler arasında en genç olanlar, kavgada en öne! Yeni düzenleme, büyük bir çoğunluğu geleceğin işçi ve emekçilerini yani öğrencileri de ilgilendiriyor. Benzer şekilde Fransa'da işçi düşmanı yeni iş yasasına karşı lise ve üniversite öğrencilerinin binleriyle sokakları ve meydanları doldurması, tüm gençlere örnek olmalı.

Kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı genel grev, genel direniş!

Kıdem tazminatının fona devredilmesi ortadan kaldırılmak isteyenlere karşı işçi sınıfının en büyük birliğini kuralım!

Sendikaları şimdiden işyeri ve fabrika çapında toplantılar yapmaya zorlayalım. Kavgaya gün geldiğinde ne yapacağımızı şimdiden belirleyelim! Sendikaların olmadığı yerlerde kıdem tazminatının gaspına karşı mücadele edecek kıdem tazminatı savunma komiteleri kuralım!

Levent Dölek

İşçinin yeni anayasaya ihtiyacı yok

Erdoğan ve AKP yeni anayasa için dört koldan saldırıyor. Erdoğan için birinci öncelik başkanlık sistemi. Sermaye için ise öncelikli olan anayasayı bir neo-liberal saldırı programının manifestosu haline getirmek. Bu programın kod adı ise "ekonomik anayasa". Erdoğan ve büyük sermayenin anayasa konusunda özde bir farklılıkları yok. Öncelikler farklı.

Anayasa konusuna işçi sınıfı açısından baktığımızda ise "yeni anayasa" talebinin dışarıdan suni biçimde zerk edildiğini görmekteyiz. Liberal sol, "yeni, sivil, demokratik, özgürlükçü" vb. kod adlarıyla sermayenin saldırı programını paketleyip yeniden sunmayı vazife edinmiş durumda. HDP ve CHP'nin etkin olduğu sendikal ortamlarda bu vazifeyi çok daha rahat yapabiliyorlar. Zira CHP zaten sermayenin programına tamamen angaje. HDP ise Kürt halkının anayasal taleplerinin gerçekleşmesi karşılığında her türlü tavizi vermeye hazır gözüküyor. Diğer yanda AKP'nin doğrudan Hak-İş ve Memur-Sen aracılığıyla yaptığı kapsamlı bir operasyon söz konusu. Her yönden gelen yeni anayasa tazyikinin en ufak bir dirence karşı ortak refleksi "ne yani 12 Eylül anayasasını mı savunalım?" şeklinde.

İşçi sınıfının durduğu yerden baktığımızda bu sorunun cevabı gayet net: evet, mevcut anayasayı bile savunmak zorundayız çünkü sermaye ve iktidarına, darbe ürünü ve sınıf düşmanı bu anayasa bile bol geliyor. Sadece mevcut anayasanın 51. maddesine bakmak yeterli. 51. maddenin başlığı sendika kurma hakkıdır. Bu maddede sendika kurma ve üye olma serbestliği anayasal güvence altına alınmaktadır. Tabii ki bu madde sendikal özgürlüklerin kapsamını genişletecek şekilde formüle edilebilir. Sonuçta 51. madde darbe anayasasının bir maddesi. Ancak bugün çalıştığı işyerine sendika sokmak ya da sendikalı ise özgürce sendikal tercihte bulunmak isteyen her işçi bu maddenin gerçekte bir karşılığının olmadığını bilir.

Bir işyerine sendika sokmak istediğinizde patronlar girişimden haberdar olur olmaz öncü işçileri işten atıyorlar. Yani anayasayı çiğniyorlar. Her yerde ve her gün bunu yapıyorlar. İşçiler işe iade davası açıp sendikal tazminat istiyorlar. Genellikle işe iade davası kazanılıyor. Zaman zaman da sendikal sebepten işten çıkarma yapıldığı tespit edilerek ek tazminata hükmediliyor. Ancak patronlar mahkeme sonucunda işçileri işe almak yerine tazminatlarını verip gönderebiliyorlar. Aynı süreç sarı sendikayı kovup istedikleri sendikaya geçmek isteyen işçiler için de yaşandı, yaşanıyor. Sonuç hep aynı. Sonuçta yeterli miktarda tazminat ödemeyi göze alan bir patronun sendikal örgütlenmeyi, sendika seçme özgürlüğünü engellemesi mümkün. Bir başka ifadeyle ücreti mukabilinde anayasanın 51. maddesi rafa kaldırılabilir.

Hâl böyle iken, "12 Eylül anayasasını mı savunalım" demagogisinin hiçbir manası olmadığı açık değil mi? Her gün, sayısız fabrika ve işyerinde insanlık dışı çalışma koşullarına karşı direnen, insanca bir ücret ve iş güvencesi isteyen işçiler mevcut anayasanın 51. maddesini, "yeni, sivil, demokratik, özgürlükçü" anayasa taraftarı patronlara ve onların hükümetine karşı savunuyor, savunmak zorunda kalıyor.

Şimdi yeni bir anayasa yazılırken sermaye ve iktidar temsilcileri, sendikal hakları düzenleyen maddeyi Komünistler yazsın, ne yazarlarsa kabulümüz dese, bunun bir kıymeti olur mu? Meselenin kâğıt üzerinde yazanlar olmadığı açık değil mi? Nasıl Kavel'de işçiler grev hakkını grev yaparak kazandıysa, sendikal özgürlükler de bu özgürlükleri kullanan ve hakları için direnen işçiler tarafından kazanılacaktır. İşçi sınıfı sermayeyi ve onun iktidarını yenilgiye uğratmadan bir çözüm ve çıkış yolu yoktur. 12 Eylül'le hesaplaşmak isteyen varsa yeni anayasa tartışmalarına değil 12 Eylül eliyle metal sektöründe kurulan MESS-Türk Metal düzenine meydan sekiyen ve fiili grevlerle bu düzeni temellerinden sarsan metal işçilerine baksın.

Atlen Yıldırım

Devrim ve sosyalizme adanmış bir ömür

3 Mayıs 1957 tarihinde Kırşehir'in Kaman ilçesinde doğan Atlen Yıldırım yoldaşımızı 18 Nisan Pazartesi günü 59 yaşında kaybettik. 19 Nisan Salı günü onu devrimci yaşamına yaraşır bir biçimde son yolculuğuna uğurladık. Daha çocukluk yaşlarında devrimci mücadeleye gönül veren Atlen yoldaş son nefesine kadar devrim ve sosyalizm davasının eşsiz bir militanı olmuştur.

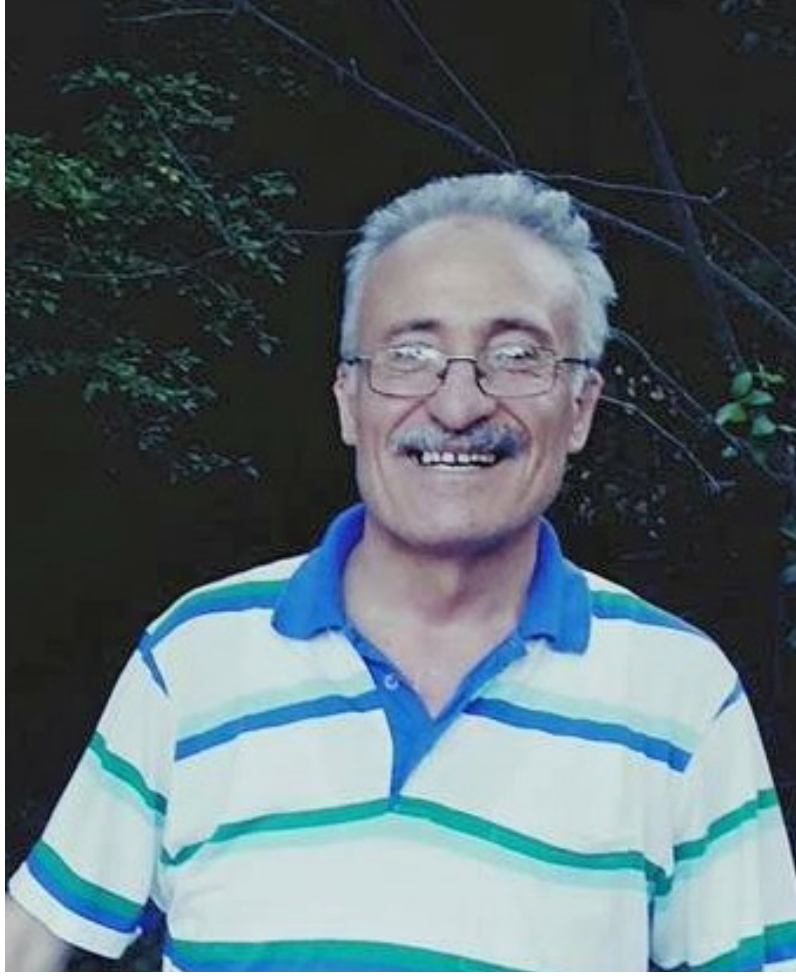
Ortaokullu bir devrimci

Atlen yoldaşın devrimci mücadeleye tanışması ortaokul yıllarına kadar dayanır. Sık sık "kendimi bildim bileli devrimciydim" diyen Atlen yoldaş o günlerini şöyle anlatırdı: "Doğduğum muhit ve ailem özellikle de babam oldukça muhafazakârdı. Muhafazakâr ve milliyetçi bir iklimde devrimcileri tanımak oldukça zordu. O yıllarda Deniz Gezmiş ismi bir heyula gibi ülkenin her yerinde yankılanıyordu. İletişim araçlarının yok denecek kadar az olduğu bir dönemde Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının mücadelesi her yere ulaşmıştı. Benim devrimcilikle tanışmam Deniz Gezmiş ve arkadaşları sayesinde oldu. Kim bu Deniz Gezmiş diye sordum ve bu sorunun cevabını ararken devrimcilerle ve devrimci fikirlerle tanışma imkânını yakaladım."

Atlen yoldaşın sormuş olduğu bu ilk soru ve cevap arayışı, onun ömrünün önemli bir kısmında mücadele vereceği politik çizgisini ve siyasi kimliğini belirledi. Böylelikle örgütlü mücadeleyle ilk tanışması da Türk Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) aracılığıyla oldu. Daha çocuk denecek yaşta ihtilalci bir partinin sempatzanı olmuştu Atlen yoldaş. Henüz 14-15 yaşlarında, o günün siyasi koşullarında oldukça normal sayılacak bir biçimde, yaşından büyük fikirlerle yoğruluyor ve içinde yaşadığı ülkesi ve dünya için kurtuluş yolları arıyordu. Tabii bu süreçte ilk aşması gereken engel ailesiydi ve sık sık babasıyla karşı karşıya geliyordu. Demokrat Parti geleneğini benimseyen -ki bu yüzden oğluna Adnan Menderes'in ismini vermek istemiştir- Atlen yoldaşın babası o yıllarda koyu bir Adalet Partisi taraftarıdır. Dolayısıyla da sıkı bir anti-komünistti. Babası Atlen yoldaşın yönünü değiştirmek için çok çaba sarf ediyor, başaramadıkça da şiddete başvuruyor, silah çekiyor, eve almıyordu. Fikirleri yüzünden ölümle ilk kez bu şekilde karşı karşıya gelen Atlen yoldaş o günden son anına kadar hiç boyun eğmeden mücadelesine ve fikirlerine sahip çıkmıştır.

Deniz olunmalı!

THKO sempatzanı olarak sos-

yalist fikirlerle tanışan Atlen yoldaşın ilk örgütlü deneyimleri ise Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun içerisinde çıkan Dev-Genç bünyesinde olmuştur. Okuduğu şehre Dev-Genç bürosu açılmasında öncülük eden Atlen yoldaş, burada sosyalist fikirlerle ve yayınlarla doğrudan irtibat kurma fırsatını bulur.

1978'ten sonra THKO içinde başlayan tartışmaları yakından takip eden Atlen yoldaş, önce kısa süreliğine Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği'ne (TİKB) ardından da Arnavutluk Emek Partisi yanlısı politikaları benimseyen Halkın Kurtuluşu çizgisine dâhil oldu. Halkın Kurtuluşu zamanla Türkiye Devrimci Komünist Partisi'ne (TDKP) dönüştü. TDKP çizgisi dönemin en kitlesel sosyalist hareketlerinden birisiydi. Atlen yoldaş bu kitleselliği ve etki gücünü sık sık örneklerle dile getirirdi: "Küçük bir şehirdi Kırşehir. Ancak TDKP siyasi bir eylem kararı aldığı anda sokağa bir kişi çıksa, bir anda arkasında binler yürüyordu. Partinin yayınlarını vücudumuza sarıyor, köy köy, gece demeden gündüz demeden en uca yerlere kadar dağıtıyorduk" 12 Eylül 1980 darbesinde siyasi kaçaktı. Uzun süre Aksaray, Kırşehir ve Ankara'da kaçak olarak yaşamını sürdürdü. Kaçaklığına rağmen okumaya ve araştırmaya ara vermedi. Atlen yoldaş, Ankara'da TDKP üyesi olarak siyasi mücadelesine devam etti.

Uğruna mesleği olan öğretmenliği bıraktığı TDKP içinde uzun yıllar illegal ve legal alanlarda mü-

cadeleler verdi Atlen yoldaş. Ta ki 1994 yılına kadar. TDKP üst üste yediği operasyonlar neticesinde üst düzey kadrolarını kaybetmiş ve içerisinde legal alanı güçlendirme eğilimi ağırlık kazanmıştı. Bu doğrultuda 1994 sonlarına doğru Emek Girişim süreci başlamıştı. Atlen yoldaş hiçbir zaman legal alanda mücadeleye karşı çıkmamıştır. Ancak illegal yapının alelacele tasfiye edilmesine muhalefet etmiştir.

EMEP'ten kopuş, BDSP'ye geçiş

1996 sonlarına doğru EMEP içinde önemli kopuşlar olmuştur. Atlen yoldaş ise son ana kadar uzun süre içerisinde mücadele ettiği ve uğruna büyük bedeller ödediği siyasi yapısını terk etmemiş, ancak yaşanan siyasi tasfiyeler sonucunda Kayseri bölgesinde önemli bir kitle ile birlikte EMEP'ten ayrılmıştır. Atlen yoldaşın ayrılması Emek Partisi'nde önemli bir kırılmaya neden olmuş, Atlen yoldaş hep parmakla gösterilmiştir.

1998 yılına gelindiğinde ise daha önce TDKP'den ayrılmış olan ve TDKP Leninist kanat olarak siyasi mücadeleye girişen Ekimcilerle irtibata geçer Atlen yoldaş. Ekim'in partileşme sürecinde TKİP yöneticisi olarak tutuklanır ve birçok katliama tanık olacağı uzun cezaevi süreci başlar. 1999 Ulucanlar katliamını yaşayan Atlen yoldaş, 2000 yılında 19 Aralık katliamında da Bartın cezaevindedir. Yaşadığı bu zorlu cezaevi sürecinde vücudunda kalıcı hasarlar oluşur. Birçok hastalığı -kalp, şeker vb.- bu sürecin eseridir.

Cezaevinden çıktıktan sonra siyasi mücadelesine BDSP-Kızılbayrak içerisinde devam eder. Oldukça muhafazakâr ve milliyetçi-şoven bir atmosferi olmasına rağmen Atlen yoldaş doğduğu, büyüdü topraklarda, İç Anadolu'nun değişik kentlerinde siyasi faaliyetlerini sürdürür. Kayseri'de, Kırşehir'de, Nevşehir'de bildiri dağıtımından afişlemeye, basın açıklamalarından fabrika örgütlenmelerine kadar pek çok alanda siyasi faaliyetine devam eder. Mücadelesini sadece pratik faaliyetlerle sınırlamayan, pratik faaliyetlerinin yanı sıra soran, sorgulayan, araştıran ve okuyan bir devrimci olan Atlen yoldaş, Türkiye topraklarında hâkim sosyalist hareketlerin pek girmek istemediği konulara, alanlara yoğunlaşmaya başlar. Siyasi faaliyetini yürüttüğü bölgede Trotskizm, anarşizm vb. konularda tartışmalar yürütür. Çevresindeki pek çok devrimcinin yasaklı olarak gösterilen bu konularda fikir sahibi olmasını sağlar. Bu süreç onun fikirlerinin devrimci Marksizme doğru evrildiği dönemdir. Bu evrim dolayısıyla örgütle bazı önemli ayrımlıklar yaşanmıştır. Gittiği her yerde aynı tavrını sürdüren Atlen yoldaş bir süre sonra dışlanan ama vermiş olduğu emeklerin yüzü suyu hürmetine siyasi hareketten atılmayan, kendi deyimiyle "arafta" bir devrimci olur.

55 yaşında dünya devriminin militanı olma kararı

2012 yılına gelindiğinde ise

kararını verir, açık olarak devrimci Marksizmi benimser ve onun Türkiye'deki -yine kendi deyimiyle- en büyük temsilcisi olan Devrimci İşçi Partisi'ne girer. Bu tarihten öldüğü son ana kadar devrimci Marksizmin ve Devrimci İşçi Partisi'nin yiğit bir militanı olur. Devrimci İşçi Partisi ile tanışması ile kendisine büyük bir heyecan geldiğini söyleyen Atlen yoldaş sık sık "çok geç kaldım" diye hayflanırdı. Atlen yoldaş bu gecikmeyi telafi etmek ve kendi deyimiyle aradaki mesafeyi kapatmak için hem teorik olarak hem de pratik alanda yoğun bir faaliyetin içine girdi. Tüm sağlık sorunlarına rağmen siyasi faaliyetten bir kez olsun geri durmadı.

Atlen yoldaş bütün ömrünü devrim ve sosyalizm mücadelesine adanmış bir insandı. Bu uğurda çok bedel ödemiş, defalarca ölümle yüz yüze gelmişti. Bir kez olsun ölümünden korkmamış, düşünceleri uğruna bedel ödemeyi göze almıştı. Ama son anına kadar ölümü düşünmedi, ölümü gözünde büyütmedi asla. Son ana kadar yaşamaya tutunmasını bildi. "Devrimi görmeden ölmeyeceğim" derdi hep. Onu ayakta tutan bu idealiydi. Onun gibi bir devrimciyi az ya da çok tanımış olduğumuz için kendimizi şanslı hissetmeliyiz. Zira onun yaşamının her anı bize ışık tutmuştur. Ona layık olmanın ve ona borcumuzu ödemenin yegâne yolu da, onun uğruna bir ömür adadığı sosyalist dünya devrimi için aralıksız mücadele etmek olacaktır.

En zor koşullarda devrimci Marksizm meşalesini taşıyan ve onu genç kuşaklara bırakan yoldaşımız,

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi üyesi Atlen Yıldırım, sosyalist dünya devrimi mücadelesinde yaşayacak!

DEVRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ

Atlen yoldaşımızı sloganlarla ve marşlarla uğurladık

18 Nisan sabahı hayatını kaybeden Devrimci İşçi Partisi Merkez Komite üyesi Atlen Yıldırım 19 Nisan Salı günü İzmir'de düzenlenen törenle son yolculuğuna uğurlandı. Devrimci İşçi Partisi'nin Antalya, Manisa, Kocaeli, Adana, Ankara, Eskişehir, Bursa ve İstanbul örgütlerinden ve başka birçok şehirle birlikte yurtdışından İzmir'e gelen yoldaşları, dostları ve ailesi tarafından toprağa verildi.

Cenaze töreni için saat 15:00'te Doğançay Mezarlığı girişinde toplanan Devrimci İşçi Partisi ve ailesi mezara kadar yürüyüş gerçekleştirdi. En önde Atlen yoldaşımızın orak çekiçli kızıl bayrağa sarılı tabutu arkasında ise ailesi ve Devrimci İşçi Partisi korteji yer aldı. Kortejin

önünde "Atlen Yıldırım sosyalist dünya devrimi mücadelesinde yaşayacak" pankartı taşındı.

Kitle sık sık "Yoldaşa sözümüz dünya devrimi", "Yaşasın IV. Enternasyonal", "Zafere kadar sürekli devrim", "Atlen yoldaş kavgamızda yaşıyor", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın sosyalist dünya devrimi", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganlarını attı. Mezarı başında tabutuna kızıl karanfiller bırakıldı, konuşmalar yapıldı. Enternasyonal Marşı hep bir ağızdan söylendi. İlk konuşmayı ailesi adına eşi Gülizar Yıldırım yaptı. "Mücadelesinden hiç vazgeçmedi" diyen eşi, Atlen yoldaşımızın 12 Eylül zindanlarından Ulucanlar'a mücadelede geçen hayatına vurgu yaptı.

"Sadece iyi bir devrimci değil aynı zamanda örnek bir kişi"

Parti adına DİP Genel Başkanı Sungur Savran da bir konuşma yaptı. Atlen yoldaşımızın sadece iyi bir devrimci değil aynı zamanda örnek bir kişi olduğunu vurguladı. Toplumdaki çelişiklere erken vardığını küçük yaşta tüm baskılara rağmen mücadeleye atıldığını söyledi. Yoldaşa partinin yollarının 2012'de kesiştiğini belirten Savran, Atlen yoldaşın sorgulayan ve üreten bir devrimci olduğunu, tüm yaşamı boyunca devrime bağlı kaldığını hayatının son yıllarında eskinin yerine yenisini koymayı bildiğini ve devrimci Marksist saflara katıldığını ifade etti.

Konuşmalarda Atlen yoldaşın bıraktığı devrimci bayrağı işçi sı-

nının ellerinde daha da yükseğe kaldıranın, örgütlü mücadeleyi büyütmenin çağrısı yapıldı.

İşçi sınıfı mücadelesine adanmış bir hayat

Cenaze töreninin ardından DİP İzmir İl Örgütü Bürosu'nda anma toplantısı gerçekleştirildi. Anmaya yüzün üstünde yoldaş, dostu ve ailesinden insanlar katıldı. Açılış konuşmasını yapan Levent Dölek, Gerçek gazetesinin bu ayki sayısında yer alan başyazının başlığının "Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz" olduğunu hatırlattı. Atlen yoldaşın teorik ve siyasi üretimin yanı sıra çalıştığı alanlarda pratiğiyle de öne çıktığını söyledi. Bütün parti görevlerini ayırım yapmadan aynı ciddiyet ve özenle yerine getirdiğini, Merkez Komite

üyeliğine de basit bir parti işine de bu tutumla yaklaştığını ifade etti. Yoldaşın, uzun süredir hastalıkları olduğunu ancak bu hastalıkların devrimci mücadeleye mâni olmadığını söyledi. Hasta yatağını hatta kemoterapi ünitesini bile örgütlenme alanı hâline getiren yoldaşımızın işçi sınıfı mücadelesine adanmış bir hayatı olduğunu, görevlerini yerine getirmekten bir an bile geri durmadığını ekledi.

Anmaya Rusya'dan Rusya Komünistleri Partisi PRK, Yunanistan'dan Devrimci İşçi Partisi EEK ve İtalya'dan Komünist İşçi Partisi PCL mesaj yollayarak Atlen yoldaşın mücadelesini selamladılar, partiye ve ailesine taziyeye dileklerini ilettiler. Anma farklı şehirlerden yoldaşlarının ve dostlarının konuşmalarıyla devam etti.

Atlen yoldaşın kızları ise babalarına hitaben Nihat Behram'ın "Yaşadığımız şehir" ve "Ellerin avucumda iki ateş damlası" şiirlerini okudular.

Anma Devrimci İşçi Partisi Başkanı Sungur Savran'ın konuşmasıyla son buldu. Savran konuşmasında Atlen yoldaşın disiplinli, özverili çalıştığını, hayatının sonuna kadar mücadelenin içinde olduğunu ifade etti. Sadece parti yaşamında değil, tüm yönleriyle insanlara nazik davranan biri olduğunu vurguladı. Savran konuşmasında, Brecht'in bir şiirinden şu mısraları okudu:

Bir gün mücadele eden insanlar vardır ve onlar iyidir,

Bir yıl mücadele edenler vardır, onlar daha iyidir,

Yıllarca mücadele eden insanlar vardır ve onlar çok daha iyidir,

Ama bir ömür boyu mücadele veren insanlar da vardır ve asıl vazgeçilmez olanlar işte onlardır.

Savran'ın konuşmasının ardından Enternasyonal Marşı hep bir ağızdan Atlen yoldaşımız anısına coşkuyla söylendi.

DİP 1 Mayıs'ta işçi sınıfının çözümünü ve talepleri ile meydanlardaydı!

Devrimci İşçi Partisi, Ankara'dan Eskişehir'e, Adana'dan Antalya'ya, İzmir'den İstanbul'a, Manisa'dan Bursa'ya, İzmit'ten Tuzla ve Çorlu'ya örgütlü olduğu tüm bölgelerde 1 Mayıs'a savaşa ve sömürüye karşı işçi sınıfının çözümünü ve taleplerini ön plana çıkararak hazırladı.

"Fabrikalar Bankalar Devletin, Devlet İşçinin" şiarıyla yürüttüğü kampanyaya paralel olarak taşerondan kıdem tazminatının fona devredilerek gaspına, iş cinayetlerinden işçilerin kredi ve kredi kartı borçları ile esaret altına alınmasına, kamu emekçilerinin iş güvencelerine yönelik saldırılara karşı taleplerle işçi sınıfını, safını bilip 1 Mayıs'ta meydanları doldurmaya çağırdı.

Savaşın da, Ortadoğu'yu kendi çıkarları doğrultusunda kan gölüne çeviren emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadelenin de işçi sınıfının gündemi olduğuna işaret ederek "Barış istemek yetmez, AKP'yi yenmeden bu savaş bitmez!", "Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!", "Emperyalistler defolsun, Siyonist İsrail yıkılsın!" şiarları ile işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta yumruğunu masaya vurmaya davet etti. 1 Mayıs günü de Nisan ayı boyunca yapılan yoğun çalışmaların ardından bu sloganları, talepleri meydanlara taşıdı.

"Fabrikalar Bankalar Devletin, Devlet İşçinin!" ve "Barış istemek yetmez, AKP'yi yenmeden bu savaş bitmez" yazılı pankartların taşındığı Devrimci İşçi Partisi kortejlerine, bu yıl ayrıca 1 Mayıs'ın hemen öncesinde, 18 Nisan'da yaşamını yitiren Atlen Yıldırım yoldaşımız da damgasını vurdu. "Atlen Yıldırım sosyalist dünya devrimi kavgasında yaşayacak!" yazılı pankartlar, bayraklar "Atlen yoldaş kavgamızda yaşıyor!" ve "Yoldaşa sözümüz dünya devrimi!" sloganları eşliğinde taşındı. Atlen yoldaşın mirasını ona layık bir şekilde taşıma disiplini ve kararlılığı, Devrimci İşçi Partisi'nin 1 Mayıs kortejlerinde de kendisini gösterdi.

Adana'da miting iptal, protesto yasak!

Adana'da günler öncesinden hazırlığı yapılan 1 Mayıs mitingi, 30 Nisan günü emniyet birimlerinin aldığı, bir canlı bombanın eylem yapacağı yönündeki istihbarat bilgisine dayanarak Tertip Komitesi tarafından iptal edildi. Bunun üzerine 1 Mayıs günü sabah saatlerinde Adana Eğitim-Sen Şubesi'nde Tertip Komitesi tarafından bir basın toplantısı düzenlendi. Bunun üzerine çeşitli siyasi parti ve kurumlar, işçi ve emekçilerin eylemlerine yönelik bu tür

saldırı tehditlerini protesto etmek için mitingin yapılacağı Uğur Mumcu (İstasyon) Meydanı'nda bir basın açıklaması düzenlemek istedi. Polis gaz ve tazyikli su ile son derece sert saldırısına maruz kaldı. Saldırı yaklaşık bir saat süre ile devam ederken saldırının ardından aralarında HDP milletvekili Meral Danış Betaş'ın da bulunduğu bir grup miting alanına yakın bir yerde basın açıklaması yaptı.

Çorlu'da emekçiler Heykel Meydanı'nda buluştu

Çorlu'da 1 Mayıs mitingi Eski İtfaiye Meydanı'ndan Heykel Meydanı'na yapılan yürüyüşle gerçekleşti. Mitinge KESK'e bağlı Eğitim-Sen, SES, Büro Emekçileri Sendikası ile TMMOB, Tekirdağ Barosu, Tekirdağ Tabip Odası, Emekli-Sen ile çeşitli siyasi parti ve gruplar katıldı.

Saat 13:30'da başlayan yürüyüşte Devrimci İşçi Partisi de çoğunluğu işçi ve emekçilerden

oluşan kortejiyle yerini aldı. Tüm kortejlerin alana girişinin ardından miting programı mücadelede yaşamını yitirenler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Tertip komitesi adına DİSK Emekli Sen Bölge Temsilcisi Haşim Korkmaz'ın yaptığı konuşmanın ardından 1 Mayıs mitingi halaylarla son buldu. Aylardır çeşitli kentlerde patlayan bombalara rağmen bir önceki yıla göre daha kalabalık geçen 1 Mayıs mitinginin en büyük eksikliği Çorlu gibi önemli bir işçi havzasında işçi sendikalarının eksikliği idi. Türk-İş'e bağlı sendikalar Çanakkale'ye giderken, Birleşik Metal geçtiğimiz yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'a Edirne'de katıldı.

Ankara'da emekçiler Kolej Meydanı'ndaydı

DİSK, KESK, Türk-İş, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla binlerce emekçi Ankara'da meydanlara çıktı. Sabah erken saatlerden itibaren Kolej Meydanı'na çıkan tüm yollar kapatılarak meydan miting için

hazır hale getirildi. Sendikaların, siyasi partilerin ve demokratik kitle örgütlerinin alana çıkan farklı güzergâhlarda toplandığı eylemde, Devrimci İşçi Partisi de Kurtuluş kolunda yerini aldı. Tüm kortejlerin alana girmesiyle

miting programı devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından tertip komitesi adına KESK, Türk-İş ve DİSK dönem sözcüleri tarafından yapılan konuşmalardan sonra eylem sona erdi. Aylardır patlayan bombalara, polisin fiilen en küçük eyleme dahi saldırdığı ortama rağmen binlerce emekçinin ve gencin meydana çıkma iradesini ortaya koyarak bir miting gerçekleştirilmesi Ankara açısından son derece önemliydi.

İstanbul Bakırköy'de kitlesel 1 Mayıs

Devrimci İşçi Partisi için İstanbul Bakırköy'de 1 Mayıs programı saat 05:30'da yapılan afiş çalışmasıyla başladı. Bakırköy miting alanı çevresine 1 Mayıs ve "Taşeron yasaklansın" afişleri yaygın biçimde yapıldı. 09:00'dan itibaren kurumlar ve sendikalar

E-5 Yanyol'da kortejlerini oluşturmaya başladı. Bakırköy Halk Pazarı'na yapılan yürüyüşün ardından tüm kurumların alana girmesiyle miting programı başladı. KESK, DİSK, TMMOB ve TTB temsilcileri konuşmalarını gerçekleştirdiler. Yapılan konuşmalarda

süren savaşa emekçilerin cephesinden tepki gösterildi, kıdem tazminatının gaspına ve kiralık işçi bürolarına karşı mücadele çağrısı yapıldı. Konuşmaların ardından konser eşliğinde çekilen halaylarla miting sona erdi.

Eskişehir'de "Orak çekiç yukarı, daha da yukarı!"

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un çağrısıyla Eskişehirli işçi ve emekçiler saat 11:00'de Sakarya Caddesi'nde toplanmaya başladı. Sakarya Caddesi'nin başından saat 12:00'de başlayan yürüyüş, caddenin sonunda miting alanı olarak belirlenen Sıhhiye Meydanı'na kadar devam etti. Eskişehir'de ilk kez kendi korteji ile 1 Mayıs mitingine katılan Devrimci İşçi Partisi miting alanına

"Orak çekiç yukarı, daha da yukarı!" sloganıyla girdi. Tüm kortejlerin alana girmesiyle 1 Mayıs programı saygı duruşu ve enternasyonalin okunmasıyla başladı.

Ardından tertip komitesi adına konuşma yapıldı. Konuşmadan sonra çeşitli grupların yaptığı müzik dinletisinin ardından miting sona erdi.

Antalya'da 1 Mayıs'ta "İsyân", "Grev", "Serhildan"

Antalya'da KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin çağrısı ile düzenlenen 1 Mayıs mitingi coşkuyla gerçekleşti. Saat 13:00'te Aydın Kanza Parkı'nda toplanan binlerce işçi ve emekçi saat 14:00'te miting alanına doğru yürüyüşe geçti. En önde taşınan "İsyân, Grev, Serhildan" pankartları ve büyük bir orak-çekiç ile Devrimci İşçi Partisi korteji emekçiler tarafından ilgi gördü. Cumhuriyet Meydanı'nda biten yürüyüşün ardından konuşmalar, müzik dinletisi ve halaylarla miting son buldu.

Bursa'da 1 Mayıs coşkuyla kutlandı

DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve Türk-İş'e bağlı Tümteş başta olmak üzere sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve partilerin katılımıyla düzenlenen 1 Mayıs Bursa'da coşkuyla kutlandı. Ulucami'de patlayan bombanın ardından, geçen senelere nazaran katılım düşmüş olsa da, işçiler ve emekçiler yine alandıydılar. 1 Mayıs'ın iptal olacağı ve saldırı yaşanacağı söylentisini, binlerce işçi ve emekçi boşa çıkardı. Devrimci İşçi Partisi militanları da metal işçileri ile birlikte 1 Mayıs alanında yerini aldı. Tüm kortejlerin meydana girmesiyle miting programı devrim şehitleri için

saygı duruşu ile başladı. Kürsüde yapılan konuşmalarda, çalışma koşullarının her geçen gün daha da kötüye gittiği belirtildi, kıdem tazminatının gaspına ve kiralık işçi bürolarına karşı mücadele çağrısı yapıldı. Konuşmaların ardından Suavi'nin verdiği konser eşliğinde 1 Mayıs mitingi halaylarla sona erdi.

Manisa'da 1 Mayıs'ta kürsü işçilerinin

Manisa'da 1 Mayıs Emek, Demokrasi ve Barış Platformu'nun öncülüğünde kutlandı. Sabah saat 10:00'da Manisa Öğretmenevi önünde bir araya gelen emekçiler burada kortejlerini oluşturdu. Saat 11:00'de Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşün en önünde Standart Profil'de örgütlenme çalışmalarını sürdüren Petrol-İş

Sendikası üyesi işçiler, onların hemen arkasında ise mobilya işçileri kendi talepleri ile yer aldı. Onların ardından KESK'e bağlı sendikalar, dernekler ve siyasi partiler yer aldı.

Cumhuriyet Meydanı'nda Manisa Emek, Demokrasi ve Barış Platformu adına Petrol-İş Manisa Bürosu temsilcisi İlker Aydemir basın açıklamasını okudu.

İşçilere yönelik hak gasplarından ve AKP'nin baskıcı politikalarından bahseden Aydemir, Standart Profil fabrikasında verilen sendikalaşma sürecinden de bahsetti. İlker Aydemir'in konuşmasının ardından bir mobilya işçisi kürsüye çıktı. Mobilya sektöründeki sömürü çarkından bahseden mobilya işçisi, Manisa'daki mobilya fabrikalarından örnekler verdi.

Önümüzdeki süreçte bu sektörde çetin mücadeleler olacağını belirten mobilya işçisi arkadaşlarımız tüm Manisalı emekçilere çağrı yaparak kendilerine destek vermelerini istedi. Mobilya işçisi dostumuzun konuşmasının ardından miting halaylarla son buldu.

Manisa'da bu yıl 1 Mayıs'a katılım nicelik olarak geçen yıla oranla daha azdı. Bunun en

önemli nedeni ise işçiler arasında estirililen şovenizm rüzgârıdır. HDP'nin 1 Mayıs mitingine katılımı üzerinden miting öncesi ırkçı/faşist propagandalar yapılmış, bu propagandaların etkisinde kalan pek çok işçi 1 Mayıs'a katılmamıştır. Ancak 1 Mayıs tüm bu ırkçı/faşist kışkırtmalara rağmen oldukça coşkulu geçmiştir.

İzmir'de coşkulu 1 Mayıs mitinginde Atlen yoldaş en önde!

DİSK, Türk-İş, KESK, TMMOB, TTB'nin çağrısıyla İzmir'de 1 Mayıs, geçmiş yıllardaki birliktelik ve coşkuyla kutlandı. Aralarında Devrimci İşçi Partisi'nin de olduğu siyasi partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri saat 10:00'dan itibaren Konak Eski Sümerbank önü, Cumhuriyet Meydanı ve Alsancak Limanı olmak üzere üç ayrı bölgede toplanmaya başladı. Yürüyüş başlamadan önce, polis arama noktasından

hemen sonra İzmir 1 Mayıs tertip komitesi tarafından da üst araması yapıldı. 11:30'da sloganlar eşliğinde coşkulu bir şekilde üç kol halinde Gün-

doğdu Meydanı'na doğru yürüyüş başladı.

18 Nisan'da kaybettiğimiz, işçi sınıfının devrimci mücadelesinde ve yaşanacak bir dünya için verilen kavgada yerini alan Atlen yoldaşımız da Devrimci İşçi Partisi kortejinde en önde yerini aldı. Yoldaşımızı, "Atlen yoldaş kavgamızda yaşıyor!", "Yoldaşa sözümüz dünya devrimi!" sloganlarıyla dünya devrimi mücadelemizde yaşattık.

İzmit'te coşkulu 1 Mayıs

Kocaeli İzmit'te DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin çağrısıyla emekçiler İzmit Sabri Yalım Parkı'nda toplandı. Saat 11:30'da toplanan siyasi partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri 12:30'da sloganlarla 1 Mayıs alanına doğru yürüyüşe başladı. Tüm kortejlerin alana girmesiyle

miting programı devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından KESK, TMMOB, TTB sözcüleri ve bazı sendika temsilcileri konuşmalar yaptılar. Konuşmalardan sonra ise marş ve halaylarla 1 Mayıs programı sona erdi.

Mustafa Kemal Coşkun

Neden şimdi laiklik?

Her türlü baskıcı rejim, doktriner bir çerçeveye de oturtularak ve zaman zaman milliyetçi, zaman zaman tekkirici/gerici bir söylemin ardına sığınarak işkence gibi insanlık dışı yöntemlerin kullanılması, ırkçılık, totaliterlik, mezhepçilik, teröre başvurma, terör aracılığıyla kitleleri sindirme ve böylece de demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması biçimindeki uygulamalarla karşımıza çıkabilir. Bu türden uygulamaların, kitleleri sindirme ve korkutma amacıyla polisin her türlü gösteriye müdahale etmesi, insanlık dışı uygulamalarla sivil insanların yaşama hakkının kentlerin abluka altına alınması yoluyla ortadan kaldırılması biçiminde genişletilmesi ya da insanların en akla gelmez nedenlerle hapse atılması yoluyla geliştirilmesi kimseye şaşırtıcı gelmeyecektir.

Elbette bütün bunlar, madem ki milliyetçi/dinci/mezhepçi bir söylemin ardına sığınarak gerçekleştirilecektir, bu durumda “vatan için ölme”, “kan dökme”, “kin duyma”, “güçlü olma”, “birlik ve beraberlik”, “itaat etme”, “devletin kutsallığı”, “dindarlık” gibi kavramların insanların kafasına bir biçimde sokulması gerekecektir. Nitekim böyle baskıcı bir rejim için insanların temel hakları devletin onlara verdiklerinden ibarettir ve hiç kimse daha fazlasını istememelidir; zira devlet, bütün milletin ve onun her bir mensubunun hayatının tümünü yönetir. Muhafiflerin hain ya da terörist, buna karşılık devletin “hizmetinde”(!) olanların kahraman sayılması bundandır. Böyle bir rejimin karşılaştığı sorunları başkasının hak ve özgürlüklerinin engellenmemesi ve yaşam hakkına ya da en basitinden genel hukuk kurallarına saygı çerçevesinde çözmesi, “Yahudi aşığı bir Nazi” ne kadar mümkünse o derecede olanaklı olacaktır.

Şimdi bütün burada anlattıklarımızı yapmak istedikleri yeni anayasaya da yerleştirmek isteyeceklerdir. Ama elbette insanlar da uysal koyun değildir ve tam da bu nedenle bu türden bir değişime ikna edilmeleri gerekir. Toplumun nasıl ikna edilmeye çalışılacağına ilk ipuçlarını, laiklik konusundaki açıklamalarıyla meclis başkanı vermiştir zaten ya da en azından tepki ölçülmüştür. Dolayısıyla neden şimdi bir laiklik tartışmasının başlatıldığını anlamak için çok zeki olmak gerekmez, zira bu hiç de tesadüf değildir: başkanlık sistemi ile birlikte otoriter rejimlerini sağlamlaştırabilmek adına “dindar, yerli ve milli” bir anayasa yapıldığı ilan edilerek halkın önüne sunulacak, böylece “%99'u Müslüman olan bir toplum” demagojisi çerçevesinde insanların din duygusu istismar edilerek onların rızaları alınmaya çalışılacaktır. Böylece sadece başkanlık sistemi meselesini değil, ondan çok daha önemlisi anayasaya yerleştirecekleri ve emekçilerin her türlü haklarını gasp edecek, onları esnek ve güvencesiz çalışma koşullarıyla karşı karşıya getirecek maddeler de gözden kaçırılmış olacaktır. Yukarıda bahsettiğimiz baskıcı bir rejimin toplumun gözünde meşrulaştırılması ancak böyle mümkün olabilir çünkü.

Sosyalistler, devletin dinden bağımsızlaşması anlamında elbette laikliği savunmak zorundadır, zira her türlü tekkirici ve mezhepçi politika bu ülkede bir iç savaş çıkırtıcılığı yapmaktan başka bir anlama gelmez. Ancak sorun, sadece laikliği savunarak aşılacak bir sorun değildir, iktidara karşı topyekün bir mücadeleyi gerektirir. Çünkü bu ülkede din bir endüstri haline gelmiştir ve bu endüstriden en büyük çıkarı sağlayan tarikat ve cemaatler, üyelerinin sadece manevi ihtiyaçlarını değil, aynı zamanda maddi ihtiyaçlarını da karşılar bir niteliğe sahiptir. Bu, insanların soyut bir laiklik propagandasıyla ikna edilemeyeceklerini, topyekün bir mücadele için yarıda bahsettiğimiz baskıcı ve gerici politikaların etkilenen kitlelerin sınıf mücadelesine kazanılması gerektiğini gösterir.

Çorlu 6'lısı davası önce kadınlara sonra DİP'e saldırıdır!

İşçi kenti Çorlu'da, 8 Mart vesilesiyle Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) “Emekçi Kadınlar En Öne!” şiarını yaygınlaştırmak üzere faaliyet gösteren altı kadın yoldaşımız hakkında, “teröre destek verdikleri” iddiasıyla dava açıldı. Bu dava kadınların mücadelesinin devlet tarafından engellenmeye çalışılmasının bir örneğidir. Ama aynı zamanda DİP'in işçi sınıfı öncüsünün partisini inşa faaliyetine darbe verme çabası olarak görülmelidir.

Devrimci İşçi Partisi imzalı bildiriden parti sorumludur!

DİP, Siyasi Partiler Kanunu'na (SPK) göre kurulmuş bir partidir. Bu ülkenin anayasasına göre “Siyasi partiler, demokratik siyasi hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır.” Siyasi partilere anayasal sistemin verdiği önem, partilerin ancak Anayasa Mahkemesi tarafından yargılanabileceği hükmü ile de açıkça ortaya çıkmaktadır. Herhangi bir mahkeme DİP'i, şu ya da bu gerekçe ileri sürerek uluorta yargılayamaz.

Ama Çorlu Cumhuriyet Başsavcılığı böyle bir davayı açmayı kendine hak görmüştür. Çorlu 2. Ağır Ceza Mahkemesi de iddianameyi kabul ederek savcının bu yetki aşımına onay vermiştir! Polis fezlekesinde Çorlu 6'lısının dağıt-

tığı bildirinin Devrimci İşçi Partisi imzası taşıdığı açıkça ifade ediliyor. Bunun anlamı, bildirinin siyasi ve hukuki sorumluluğunun doğrudan doğruya partinin yönetim organlarında olduğudur. Bir partinin üyeleri, militanları ve taraftarları, partinin propaganda malzemelerini hukuki denetimden geçirmekle sorumlu değildir. Onlar parti propagandasını yönetici organların belirlediği doğrultuda yaparlar. Bunu yaparken destekledikleri siyasi partinin kitle çalışmasına omuz vermektedirler. Ama dağıttıkları bildiri partininidir. Şayet bu bildiriye bir suç unsuru varsa bunun sorumluluğu partiye aittir. Parti ise ancak Anayasa Mahkemesi'nde yargılanabilir. Dolayısıyla, Çorlu 2. Ağır Ceza Mahkemesi kendi yetkisinde olmayan bir davaya bakmaya hazırlanıyor. İlk duruşmadan itibaren görevsizlik kararı vermesi gerekir. Aksi, Türkiye'de siyasi partilerin kanun teminatından yararlanamadığı anlamına gelir.

Kadının ölüsü çıplak teşhir ediliyorsa bu kadın sorundur!

DİP'li kadınların dağıttığı bildiriye, Kürt illerinde yapılan operasyonlar sırasında bir kadının ölü bedeninin çıplak teşhirinden söz edildikten sonra kadınların bu ve benzeri uygulamalara

karşı kendilerini savunmasına ilişkin dayanışma ifade ediliyor. Savcı bunu “teröre destek” sayıyor! Savcının burada “terör” diye neyi andığını anlamak kolay değil. Çıplak insan bedeninin teşhiri, halka “sizin de başımıza gelir” türü bir gözdağıdır. Bunu uygulayan halkı yıldırım için terör uygulamıştır. Ama DİP'in bildirisi bu terörü desteklemiyor, tam tersine insan onurunu ayaklar altına alan, kadınlara bütünüyle bir saldırı olarak görülmesi gereken bu uygulamaya toptan karşı çıkıyor. Savcı ve mahkeme, DİP'in bildirisinde yer alan bu bilgiyi bir suç ihbarı sayıp derhal soruşturma açmalı ve ilgili il veya ilçenin savcılığına bildirmeliydi. Ama onun yerine bu suçu duyuran DİP'e ve Çorlu 6'lısına saldırıyı seçiyorlar! Kanun adamlarının bu tutumlarını yadırgamak sanırız yanlış olmaz.

Çorlu 6'lısı, kapitalist toplumda, özel olarak da Türkiye'de, özel olarak da Kürt sorunu temelinde yaşanmakta olan savaşta, kadınların ezilmesini en berrak biçimiyle dile getirerek kahramanca bir davranışta bulunmuştur. Onların siyasi ve hukuki olarak gerici hükümlerin insafına terk edilmemesi de işçi sınıfı öncüsünün partisini inşa etme mücadelesinde DİP'in vazgeçilmez görevidir!

Devrimci Marksizm'in

26. sayısını raflarda!

Devrimci Marksizm

TEORİK - POLİTİK DERGİ

A. Breton / D. Rivera
L.D. Trotskiy
M. Kemal Coşkun
Özün Öztürk
Azul Kuyun
Şiir Rıyanoğlu
Kurtar Tanyılmaz
Sungur Savran

Bağımsız devrimci sanat manifestosu
Orhan Kemal romanında siniflar
Yaşar Kemal'in Akşazam Ağaları
Ruhî Şu'nun müziği
Yılmaz Güney sineması
Ekim devriminde Rus avangard
Nâzım Hikmet, Şeyh Bedreddin
ve 1416 ihtilali

26
İlkbahar
2016

Devrimci Marksizm, 26. sayısında yepyeni bir alana el atıyor: sanat ve edebiyat. Bu alanda hazırlanmış ilk sayısında, Türkiye'nin 20. yüzyılda romanda, şiirde, müzikte, sinemada yetiştirmiş olduğu kendi alanlarında en büyük isimler olan, ama aynı zamanda dünyaya birer sosyalist olarak bakan şahsiyetleri öne çıkarıyor. Romancı olarak Yaşar Kemal ve Orhan Kemal, şair olarak Nâzım Hikmet, müzikte Ruhi Su, sinemada Yılmaz Güney, ta 1930'lu yıllarda Nâzım'la başlayan, Yaşar Kemal'le 21. yüzyıla bağlanan görkemli bir geleneğin dorukları olarak ele alınıyor. Sosyalizmin ve Marksizmin düşmanları çatlasın! Türkiye'nin 20. yüzyıl düşünce ve sanat hayatında hegemonya bütünüyle bizimdi! *Devrimci Marksizm* bu muhteşem mirasın bazı yönlerini öne çıkararak genç kuşaklara taşımaya çalışıyor.

26. sayıyı açan yazı ise sanatın politika ve toplumla ilişkisi üzerine çok değerli bir manifesto. Kolay kolay bir arada düşünülemez üç isim kaleme almış bu manifestoyu: ünlü Fransız şair ve romancı, sürrealizmin önde gelen ismi André Breton, 20. yüzyılın en büyük duvar resmi Meksikalı Diego Rivera ve Ekim devriminin iki büyük önderinden biri, manifesto yazıldığında Stalinist bürokrasinin devrimci muhalifi olarak sürgünde olan Lev Davidoviç Trotskiy! 1938 yılında Meksika'da kaleme alınmış olan “Bağımsız Bir Devrimci Sanat İçin Manifesto”, bürokrasinin Sovyetler Birliği'nde sanatı ve edebiyatı kışla disiplinine sokmasına karşı bir isyan çığlığı. Sosyalist devrim, diyor, “entelektüel yaratıyı geliştirmek için de en baştan itibaren anarşist bir bireysel özgürlük rejimi kuralmalıdır. Otoriteye, talimatlara, tepeden emirlerin en küçük bir kırıntısına bile hayır!” Trotskiy'in anarşizmin keskin bir eleştirmeni olduğunu bilenler, onun kendi kalemiyle eklediği bu pasajın anlamını daha da iyi kavrayacaklardır. Sanata özgürlük!

Trotskiy'in Breton ve Rivera ile birlikte savunduğu bu özgürlük, Sovyet devleti bürokratikleşmeden önce yaşayan bir gerçeklikti. *Devrimci Marksizm*'in bu sayısında yer alan son bir yazı, devrimin hemen ertesinde Rus avangard sanatçıları ele alarak bu hakikati ete kemiğe büründürüyor. Bu sayıda ele alınan bir konu da, Şeyh Bedreddin, Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal önderliğinde bundan

tam 600 yıl önce, 1416'da yaşanmış olan büyük halk ayaklanması. Nâzım Hikmet'in şiirinde ölümsüzleşen bu ayaklanma, bu topraklarda, işçi sınıfının ve Marksistlerin AKP'nin bize bugün dayatmaya çalıştığı Osmanlı geleneğinin karşısına çıkarabileceği bambaşka bir mirasın var olduğunu gösteriyor. Trotskiy, “yalnız politikayla olmaz” demişti. *Devrimci Marksizm* onun ayak izinden yürüyor. İçinden geçtiğimiz kan ve savaş günlerinde bile insanın en soylu hâlini temsil eden sanat ve edebiyatı ihmal etmiyor. Ama gelecek sayısında tam da Türkiye'de tırmanmakta olan istibdat eğilimleri karşısında günümüz dünyası ve Türkiye'sinde olağanüstü siyasi rejimleri odak noktası yapacak. Ne bugün, ne de yarını ihmal etmemek gerekiyor.

Dergimizi internette satın almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz
devrimcimarksizm.net
iletisim@devrimcimarksizm.net facebook/devrimcimarksizm

İstibdat rejimine doğru bir adım daha

Erdoğan, Davutoğlu'nu ezdi. Önce mobbing (psikolojik yıldırma) uyguladı. Davutoğlu'nun il ve ilçe başkanlarını atama yetkisini, AKP yönetimindeki adamlarını harekete geçirerek elinden aldı. Ardından "pelikandosyası" adlı bir internet sayfasından yayımlanan bir bildiri ile muhtıra verdi. Ardından Davutoğlu'nu Saray'a çağırarak fiilen istifasını aldı. Şimdi Davutoğlu 22 Mayıs'ta AKP'yi olağanüstü kongreye götürecektir ve bu kongrede de aday olmayacak.

Erdoğan 7 Haziran seçimlerinin sonucu işine gelmeyince meclisi feshetmiş ve 1 Kasım'da yeni bir seçime gidilmesini sağlamıştı. 1 Kasım'dan sonra ise Davutoğlu ile ters düştü. Şimdi sadece Davutoğlu'nu görevden uzaklaştırmıyor. Fiilen meclisi feshettiği gibi Başbakanlık makamını da feshediyor. 1 Kasım'da bir seçim değil eşitsiz koşullarda ve bombaların gölgesinde bir oylama yapıldığını söylemiştik. AKP bu oylamanın sonucunda iktidarı bir kez daha gasp etmişti. Şimdi de 22 Mayıs'taki AKP kongresinde herhangi bir seçim yapılacağını düşünmek abesle iştiğal etmek olur. Tayyip Erdoğan kimi aday gösterirse o oylanacak ve AKP'nin başına getirilecek. 22 Mayıs AKP'nin 1 Kasım'ı olacak.

Bu noktada Erdoğan'ın Berat Albayrak gibi kesin şekilde kendisine bağlı ve tamamen arkadan yöneteceği bir kişiyi aday göstermesi şaşırtıcı olmamalı. Erdoğan fiilen kendisini yürütmenin başı haline getirecek bir seçeneği tercih edecektir. Bekir Bozdağ, Mehmet Müezzinoğlu ve Binali Yıldırım gibi isimler de telaffuz ediliyor. AKP'nin başına kim atanırsa atanın ona verilecek vazifenin Erdoğan'ı "başkan yaptırmak" olacağı ise kesin.

Bu tablo Türkiye'nin eli sopalı parlamenter rejiminin içinin giderek boşalmakta olduğunu ve adım adım parlamentarizmin tasfiye olarak sopanın tek adamın/kliğin eline geçtiği bir istibdat rejimine doğru ilerlediğini gösteriyor. Bu gelişmenin sancılı olmayacağı düşünülemez. Erdoğan, 7 Haziran sonrasında meclisi feshedip 1 Kasım seçimlerini dayatırken ülkeyi yangın yerine çevirmekten geri durmamıştı. Öyle görünüyor ki kendini başkan yaptırmak üzere yaptığı hamleler çok daha kanlı ve çalkantılı bir süreç başlatabilir.

Erdoğan sadece kendi partisini değil MHP'yi ve CHP'yi de kendi istediği doğrultuda şekillendirmek için müdahalelerde bulunuyor. En kötü zamanlarda hep kendine koltuk değneği olan Bahçeli'yi MHP'nin başında tutmakta kararlı. CHP sadık bir düzen partisi olduğundan onu kâh Baykal'ı kullanarak kâh HDP umacısıyla kâh

istikrar vaadiyle kendi çizgisinde tutuyor. HDP'lileri ise dokunulmazlıkların kaldırılmasıyla tümenden tasfiye etmenin peşinde. Bugün amaçları için kendine bağlı yargıyı fütursuzca kullanmaktan çekinmeyen Erdoğan ve kliğinin, yine kendilerine bağlı çete, mafya ve kontrollerle oluşumlarını da aynı fütursuzlukla kullanacağı unutulmamalıdır.

Erdoğan ve Davutoğlu arasındaki kriz her ne kadar Erdoğan'ın iktidarını perçinlemesiyle sonuçlanmış gibi gözükse de, Davutoğlu ezik bir görüntüyle kenara çekilmişse de tam tersine, yaşanan süreç Erdoğan kliği ve AKP iktidarının zayıflıklarının, çelişkilerinin ve artık kronikleşmiş krizlerinin bir göstergesidir. Erdoğan, tümüyle çökmüş dış politikanın, Suriye'de yaşanan siyasi hezimetin tüm faturasını Davutoğlu'na kesecektir. Davutoğlu'nu paralel yapıyla ilişkili gösterecektir. Yine Davutoğlu'nu tasfiye ederken, alttan alta tabana Davutoğlu'nun Batı'nın ajanı olduğu izlenimini verecektir. Hepsini koca birer yalandır. Suriye'de Erdoğan ve AKP'nin çizgisi çökmüştür, iflas etmiştir. Sorumlusu bizzat Erdoğan'dır. Vaktiyle paralel yapıya ne istediye veren de zaten bizzat Erdoğan'ın kendisidir. Erdoğan karşısında Gül'lü, Gülen'li, Kılıçdaroğlu'lu bir Amerikan muhalefeti vardır. Meral Akşener'le MHP'den de bu muhalefete daha etkin bir katılım sağlama çabaları mevcuttur. Ancak Amerikan muhalefetine varlığı Erdoğan'ın Amerikalı olduğu ve emperyalizme hizmet ettiği gerçeğini değiştirmez. Randevu almak için Obama'nın kapısını aşındıran, Suriyeli mültecileri kullanarak Alman emperyalizmi ile her türlü kirli anlaşmaya girişen de kendisidir.

Erdoğan kendisini sıyrıp faturayı Davutoğlu'na kesmesine rağmen, Erdoğan/AKP iktidarının çelişki ve

krizlerinin hiçbiri çözülmüş değildir. Bununla birlikte Erdoğan ciddi şekilde müttefiklerini yitirmeye devam etmektedir. Daha önce yitirdiği müttefiklerini TSK içinden ve Perinçek gibi ulusalcılardan ikame ettiği gibi, yeni güçler bulamazsa ilk sarsıntıda mevcut krizler daha sarsıcı şekilde kendisini gösterecektir. Erdoğan'ın İsrail ve ABD'ye kendisini desteklemesi için yanaşması ya da uçak krizini de Davutoğlu'na yıkıp Rusya'ya karşı tükürdüğünü yalaması şaşırtıcı olmayacaktır.

İşçiler, emekçiler Amerikalı Erdoğan kliğinin demagojilerine de Amerikan muhalefetine de kanmamalıdır. "Oy verin gitsinler" diyen CHP'nin, güya kendini laiklik ve cumhuriyetin teminatı olarak gösteren TSK'nın, HDP'nin "seni başkan yaptırmayacağız" söyleminden dönmesi için gece gündüz çalışan sağcı-solcu liberallerin bu gidişata engel olmak bir yana, bu gidişattan sorumlu olduğu unutulmamalıdır.

Türkiye'nin bir istibdat rejimi altında Suriyeleşmesini ve kanlı savaşlara sürüklenmesini engelleyecek tek seçenek işçi sınıfı siyasetindedir. Bu siyaset gerçekten anti-emperyalisttir. Türkiye'yi NATO'dan çıkaracak, bölge halklarıyla emperyalizme ve Siyonizme karşı dayanışma içine sokacak tek siyasettir. Bu siyaset İslamcısı, laiki, Batıcısı, cemaatçisi ayırt etmeden sermayenin tümüne karşı uzlaşmaz bir siyasettir. Bugün artık eşitliğe, özgürlüğe, laikliğe, kardeşliğe, barışa işçi devriminden geçmeden çıkılacak bir yol yok! Çürümüş ve tel tel dökülen iktidarın da bu devrimi engelleyecek gücü yok! İşçi sınıfı siyaset sahnesinde etkin bir güç olarak yükseltilim. İşçi bin kere denenmiş ve fiyaskoyla sonuçlanmış burjuva muhalefet seçeneklerinin peşine takılmayalım!

Sungur Savran

Sivil 12 Mart dönemi

Erdoğan Davutoğlu'nu azletti ya, şimdi "ah vah" korusu, "yandık bittik" lobisi, "diktatör" edebiyatı yine zincirlerinden boşanacak. Tayyip Erdoğan'ın "tek adam" konumuna yükseldiği, kimsenin onun karşısında durmadığı, halimizin yaman olduğu söylenecek. Bir somut durum çelişik yanlarından sadece birinin mutlaklaştırılması biçiminde ele alınırsa bu, durumun bütünüyle yanlış anlaşılmasına yol açar.

Somut durum, sadece Erdoğan'ın Davutoğlu'nun yerine kendine sadık bir bende yaratmanın eşliğine gelmesiyle belirlenmiyor. Somut durumu en iyi şu anlatır: Mayıs ayında bir hafta arayla Türkiye'nin iki büyük sağ partisinden **olağanüstü** kongresinin toplanması planlanıyor! 15 Mayıs'ta MHP, 22 Mayıs'ta AKP. Her iki partide de çatlaklar var. Erdoğan'ın daha 21 ay önce kendi iradesiyle seçtiği AKP Genel Başkanı ile yolları ayrılıyor! Demek ki planları tutmuyor. Demek ki sorunlar var. Bahçeli 7 Haziran'dan sonra Erdoğan'a yanaştı, bu yüzden 1 Kasım'da büyük bir yenilgi yaşadı. Şimdi kendisine bayrak çeken çekene. Her iki partide de bir numara ile iki numara arasında kavga var. Erdoğan'ın iki numarası güncel yetkileri açısından Davutoğlu idi; gerçek iki numara ise Gül. Erdoğan artık her ikisiyle de kanlı bıçaklı. Bahçeli muhaliflerle uğraşırken bir Brütüs çıktı ortaya: grup başkanvekili Oktay Vural!

AKP ve MHP'nin dokunulmazlıkların kaldırılması projesine esir olan Kılıçdaroğlu'na karşı yakında benzer bir isyan görürseniz şaşırmayın. Türkiye burjuvazisinin parti sistemi krizindedir. 7 Haziran sonrası AKP-CHP koalisyonundan istikrar bekleyen TÜSİAD gölgeleri ile 1 Kasım'dan istikrar bekleyen yoksul halk hep boşa kürek çekti. Türkiye bir büyük istikrarsızlık döneminden geçiyor. Sanki 90'lı yılların koalisyon dönemi açılmıştır. Hayır, hayır, bu dönemi anlamamızı kolaylaştırmak açısından son dönem Türkiye tarihinde başka bir dönem çok daha uygun: 12 Mart dönemi. Yani 1971-73 dönemi. İşte şimdi açılan öyle bir dönemdir.

Aradaki büyük fark elbette 12 Mart'ın askeri bir müdahale olmasıdır. Genelkurmay'ın verdiği muhtıra ile Demirel hükümeti düşürülmüş, onun yerine ordunun CHP içinden kendi elleriyle seçtiği Nihat Erim başbakan yapılmıştır. Ama görünürde başarılı olan 12 Mart askeri müdahalesi, öylesine zayıf kalmıştır ki, iki yıl içinde dört hükümet harcamıştır! Şimdi partisz başbakan Tayyip Erdoğan'ın AKP'nin başındaki kişiye Pelikan muhtırası vermesi ve onu görevden almasıyla yine bir hükümet anayasa dışı yöntemlerle düşürülmektedir. Erdoğan kendini buna mecbur hissetmiştir, çünkü zayıftır. 26 Temmuz 2015'ten bugüne kadar büyük bir şiddet ve baskı uygulanmış olması, Kürt halkının yaşadıkları, medyada, üniversitede ve her yerde özgürlüklerin ayaklar altına alınması bu söylediklerimizde aykırı düşmez, onları doğrular. 12 Mart da kendi döneminin Türkiye'sinin atmosferi çerçevesinde aynı derecede yüksek dozda şiddete başvurmuştu. Mahir, Deniz ve İbo, hep Mart'ın kurbanlarıdır. Sinan'la, Ulaş'la ve başkalarıyla birlikte. Ama bu, 12 Mart'ın istikrarsızlığını ve yapmak istediğini yapamadığı gerçeğini ortadan kaldırmaz. 12 Mart, kendi amaçları kriter alınarak değerlendirildiğinde 12 Eylül'ün tam karşı ucunda yer alır: mutlak bir başarısızlık!

Bugün de benzer bir durum ile karşı karşıyayız. Tayyip Erdoğan'ın politikası Türkiye'yi böylesine karanlığa sürüklediyse, bu, onun gücünden değil güçsüzlüğünden geliyor. Erdoğan elbette tek tek alındığında Davutoğulları'ndan da, Gül'lerden de, Kılıçdaroğulları'ndan da, Meral Akşener'lerden de güçlüdür. Ama mesele şudur ki, herkesin kendi karşısında birleşmesine adım adım zemin hazırlamıştır. Amerikan muhalefeti bir atmaca gibi uygun anı beklemektedir! Erdoğan ise acele içindedir: yolsuzluk dosyalarının tekrar açılacağı korkusuyla başkanlığı kurarak tehlikeye son vermek istiyor. Kurtuluşunu bir istibdat rejimi içinde arıyor.

Tabii, gününü bekleyen bir de işçi sınıfı ve Gezi sonrası isyana kalkan halk güçleri var. Ezilen Kürt halkı var. Aleviler var. Burjuvazinin iktidarındaki yıpranma arttıkça bu kitlelerin Erdoğan ve AKP'den kopmaları da hızlanacaktır. Erdoğan'ı düşürecek olan da, yargılayacak olan da işçi ve emekçiler olacaktır.

Filistin Dersliği başladı!

Türkiye'de Filistin meselesinde toplumun büyük kesiminde görülen duyarlılığa karşılık, Filistin ve Filistin halkının mücadelesi hakkındaki bilgiler, genellikle yüzeysel olmaktan öteye geçemiyor. Bu yüzden de genel olarak Filistin meselesine, özelden de boykot faaliyetlerine yaklaşımda ciddi hatalara düşüldüğünü tespit eden BDS Türkiye (eski adıyla Filistin için

İsrail'e Boykot Girişimi), konunun çok boyutlu olarak ele alınacağı bir Filistin Dersliği çalışması başlattı.

İki haftada bir pazar günleri saat 17.00 - 19.30 saatleri arasında yapılacak olan derslerde; Filistin'in tarihi, sosyal ve kültürel yapısı, Filistin mücadelesi ve bu mücadelede yer alan siyasi gruplar, intifadalar, Filistin ile uluslararası dayanışma ve BDS hareketi gibi temalar

ele alınıyor. Anlatıcılar arasında BDS Türkiye gönüllülerinin yanı sıra, konu ile ilgilenen akademisyen, gazeteci ve araştırmacılar ile Filistin diasporasından isimler yer alıyor. Derslere katılım ücretsiz ve herkese açık. Derslerin yer ve saatleri ile ilgili daha ayrıntılı bilgiler, BDS Türkiye'nin internet sitesinden (bdsturkiye.org) ve Facebook sayfasından takip edilebilir.

Emperyalizmle mektup arkadaşı değil kan davalısısınız!

Türkiye’de Erdoğan ve AKP’nin istibdat rejimi gazeteci ve akademisyenlere yönelik baskılarla, sürgün, işten atma/attırma, gözaltı ve tutuklamalarla kendini gösteriyor. Düşünce ve ifade özgürlüğü gerçek anlamda ayaklar altında. Türkiye bu tür baskılara yabancı değil, 12 Mart’ları, 12 Eylül’leri, 93 konseptini, 28 Şubat’ları yaşadı. Tüm bu dönemlerde Türkiye’nin hâkim sınıfları emperyalizmin tam onayı ve desteğiyle hatta deyim yerindeyse talimatı ve yönlendirmesiyle muhalifleri susturdu, içeri attı, katletti. Bugün de ülkeyi bir istibdat rejimine sürükleyen Erdoğan ve AKP, iktidarını emperyalistlerin aktif desteğine borçlu.

Ancak tüm bu gerçeklere rağmen emperyalizmden, emperyalist liderlerden ve emperyalist kuruluşlardan, özgürlükler adına medet umanlar çok sayıda. Türkiye çözümün güçlü ve köklü anti-emperyalist geleneği aşındıkça aşındırılıyor. ABD Başkan Yardımcısı azılı

Siyonist Joseph Biden bile adeta bir demokrasi kahramanı hâline getirildi. Yaman Akdeniz adlı hukukçu akademisyen Biden’dan Barış İçin Akademisyenler’e destek almak için görüşme yaptı. Barış İçin Kadın Girişimi içinden çıkan bazı itirazlara rağmen bu Siyonist katil ve savaş ağasından randevu koparmaya çalıştı. Ziyareti esnasında Biden sözüm ona akademisyenlere destek veren açıklamalar yaptı. Peki, o akademisyenler ne istemişti? Diyarbakır’da, Cizre’de ve başkaca illerde gerçekleşen katliamların ve insan hakları ihlallerinin durmasını... Biden’ın başında olduğu emperyalist ABD’nin, Sur,

Nusaybin, Cizre gibi iller bir bir yıkılırken ne dediğini hatırlayalım: “Türkiye’nin kendisini savunma hakkını destekliyoruz!”

Emperyalistlerle bir mektup arkadaşlığı modası aldı başını gidiyor. 1 Kasım seçimlerinden önce 100 “muhalif” akademisyen Angela Merkel’e mektup gönderdi. Türkiye’ye yapacağı ziyaretin Erdoğan’a destek olarak algılanacağını söyleyerek, Merkel’den Erdoğan ve Davutoğlu’nun işlediği suçları basın toplantısında dile getirmesini istediler. Aradan aylar geçti. Merkel ve Erdoğan arasında Suriyeli mülteciler üzerinden yapılan ahlaksız pazarlıklar temelinde gelişen

siyasi ittifak güçlendikçe güçlendi. Baskılar arttı. Böyle bir dönemde Can Dündar yine emperyalist Merkel’e bir mektup döşedi. Mektuba “Sayın Şansölye Merkel, Time dergisi sizi ‘Yılın İnsanı’ seçtiğinde size, ‘Özgür Dünya’nın şansölyesi’ sıfatını layık görmüştü. Bu mektubu, o unvanın sahibine yazıyorum.” diye bitirdi.

Oysa akademisyenlerin ve Can Dündar’ın mektup döşedikleri şahıs, Ukrayna’da Nazilerin baş destekçisi ve finansörüdür. Türkiye’de Erdoğan ve rejimini desteklemiş çok mu? Alman konsolosluğunun her iki davaya da temsilci göndermesi, bu Nazi hamisi emperyalist liderleri demokrasi havarisi yapmaz. Ancak ikiyüzlülüklerini gösterir.

Emperyalistler Türkiye’deki özgürlüklerle değil Türkiye’nin emperyalizmin çizdiği daire içinde kalmasıyla ilgileniyorlar. Erdoğan’dan kurtulsak bile Gül’ü, Gülen’li,

Kılıçdaroğlu’lu, hatta Davutoğlu’lu Amerikan muhalefetine mahkûm kalmamızı istiyorlar. Sırtını emperyalizme dayayan, sırt üstü yere düşmeye hazır olsun. İşte Türkiye’de laikliğin anayasadan çıkarılması dahi tartışma masasına getirilirken, baskı ve zulüm hız ve güç kaybetmeden devam ederken, Avrupa Birliği demokratik bir takım kriterleri karşıladığını söyleyerek Türkiye’ye vize muafiyeti tanımayı tartışıyor. Bazıları hâlâ Avrupa’dan demokrasi bekliyor.

Emperyalizmi müttefik olarak gören de gösteren de, özgürlük mücadelesine zarar vermektedir. Türkiye’de özgürlük mücadelesi verenler, Mustafa Suphi’lerden, Deniz Gezmiş’lere emperyalizmin kan davalısıdır, mektup arkadaşlığı yapamaz. Türkiye’de emperyalizmle birlikte kazanılacak bir hak ve özgürlük yoktur. Temel haklar ve özgürlükler bu topraklarda ancak emperyalizmle mücadele edilerek kazanılabilir.

AKP’nin Suriye’de başlattığı yangın Kilis’i yakıyor

Kilis’in başına bomba “düşüyor”! Sanki gökte bombalar var da serbest dolaşılıyor, son zamanlarda da tesadüfen düşüşü Kilis’e yoğunlaştı. Kilis’te olan biteni, AKP hükümetlerinin izlediği politikalarından ayrı anlamaya çalışırsanız, işin içinden çıkamazsınız.

Suriye devrimi ilk altı ayın sonunda Türkiye’nin de katkısıyla bir iç savaşa dönüştürüldüğünde, AKP kurmayları bu krizi kendi mezhepçi zihniyetlerine göre okuyordu. Suriye bir Alevi devleti idi. Yaşananlar Sünni çoğunluğun Alevi azınlığa isyanıydı. Sünni çoğunluklu ordu üç güne dağılacak; Esad da üç, hadi bilemedin altı aya gidecekti. Türkiye; Libya’daki gibi süreçten tamamen dışlanmak istemiyorsa bu sefer zamanında hareket etmeli, Suriye’de oynanan dramda başrolü kapmalıydı.

Fakat bir sıkıntı vardı! Savaş, planlandığı gibi gitmiyordu. Üç gün olmuş ordu dağılmamış, altı ay olmuş Esad gitmemişti. Gerçekler

düşünülenlerle uyuşmuyordu. Bu durumda Erdoğan ve kurmayları en iyi bildikleri şeyi yaptılar: düşündüklerin gerçeklerle uyuşmuyorsa, gerçekleri düşüncelerine uydur! Suriye’de bir mezhep savaşı yok, o zaman o mezhep savaşını sen başlat!

Öyle de oldu. Defalarca kanıtlandığı gibi Suriyeli muhalifler Türkiye - Katar - Suudi Arabistan üçlüsü tarafından silahlandırıldı. Kimi tekfirci örgütlere doğrudan yardım edildi; kiminse palaz-

lanmasına Türkiye’yi üs olarak kullanmalarına izin verilerek göz yumuldu. Suriye; 21. yüzyılın en büyük trajedilerinden birisine sahne olurken, bu sahnenin üzerinde oynandığı zemin AKP eliyle inşa edildi.

AKP, stratejinin derin sularına “Yeni Osmanlılık” duaları ile atlamıştı. Kendilerine yol göstermesi için Osmanlı atalarının ruhunu çağırıyordu. Fakat fantastik edebiyattan biliyoruz ki ruh çağırma seansları asla yolunda gitmez.

Siz Yavuz’un ruhunu çağırırsınız, gelen ise büyük hayallerle Viyana kapısına dayanıp aldığı ağır yenilgiyle Osmanlı’nın gerileme devrini başlatan Merzifonlu Kara Mustafa Paşa’nın ruhudur. Siz “Emevi camisinde namaz kılma” hayalleri kurarsınız, dört yıl sonra geldiğiniz nokta ise kelimenin ilk anlamı ile fiyaskodur.

AKP’nin tekfirci örgütlerle ittifakı sadece Suriye halklarına yıkım getirdi. Bu ittifakın Türkiye halklarına ödettiği bedel de ağır oldu: Reyhanlı’dan Suruç’a, Ankara’dan İstanbul Sultanahmet’e, şimdi de Kilis... IŞİD Suriye’deki mevzilerinden haftalardır Kilis’i vuruyor. 20’den fazla ölü, onlarca yaralı var. Hükümet ise Suriye’de öyle kötü köşeye sıkışmış durumda ki bu saldırıları çaresizlik içinde izliyor. AKP’lilerin “füzeler belki de yanlışlıkla düşüyordu”, valinin “füzeleri yer çekimi düşürüyor” gibi akıllara zarar açıklamaları ise bu

çaresizliğin itirafı oluyor. Kürt halkının öz yönetim talebini en azgın tehditlerle karşılayanlar, IŞİD’in Gaziantep, Kilis ve Nizip’i hedef olarak seçmesine sessiz kalıyor. Büyücü, kendi çağırıldığı karanlık güçleri kontrol edemiyor.

Kilis’te saldırıları protesto etmek için sokağa çıkan halka polis saldırdı. IŞİD’e göstermekten çekindiği sert yüzünü kendi halkına gösterdi devlet. Şaşırmadık. İçeride ve dışarıda mezhep savaşını kışkırtan, tekfirci örgütlere doğrudan ya da dolaylı destek veren, bu örgütlerin Türkiye’de yaptıkları saldırıları sokağı sindirmek için bir araç olarak kullanan AKP’den gericiliğe karşı samimi bir mücadele vermesini beklemiyoruz çünkü. Kürt savaşı için “AKP’yi yenmeden bu savaş bitmez” diyoruz. Aynı slogan mezhep savaşına ve tekfirciliğe karşı verilecek mücadele için de aynı kuvvette doğrudur. AKP’yi yenmeden tekfirciliğe karşı verilecek mücadele kazanılamaz!

Cizre: katliam ve umut, İdil: yıkım ve diriliş

Devrimci İşçi Partisi’nden (DİP) bir heyet, Genel Başkan Sungur Savran ile Adana’dan avukat Şiar Rişvanoğlu’nun da katılımıyla, Halkların Demokratik Partisi’nin daveti üzerine başka sosyalist parti ve kurumlarla birlikte 16 Nisan 2016 tarihinde Şırnak’ın (Şırnex) Cizre (Cizîr) ve İdil (Hezex) ilçelerine bir dayanışma ziyareti yaptı. Heyet, iki şehirde de korkunç bir vahşetin izlerini, yıkım ve imhanın fotoğraflarını görme olanağını buldu.

Cizre’de 14 Aralık 2015’te ilan edilen ve 123 gündür devam eden ablukada toplam 251 kişi yaşamını yitirdi. Daha önceki ablukalarda yaşamını yitiren 32 kişi ile birlikte Temmuz 2015’ten bu yana 283 kişi hayatını kaybetti. Bu insanların çoğunluğu sivil halktan oluşmaktadır. Ayrıca 79 ceset hâlâ morgda bekletilmekte, kimliklerinin DNA yoluyla belirlenmesi için çalışmalar sürdürülmektedir. İdil’de ise 16 Şubat 2016’da ilan edilen ilk sokağa çıkma yasağı ve 55 gündür devam eden ablukada bu güne kadar

kimliği belirlenen 46 kişi yaşamını yitirdi. Abluka boyunca hastanelere 61 cenaze getirildi; 45’i defnedildi. 16 kişi ise henüz kimlik tespiti yapılmadığından dolayı hastanelerde bekletilmektedir.

Özellikle Cizre’de yaralı insanlar günlerce binaların bodrumlarında mahsur kalmış, buralarda sağlık bakımına muhtaç bekleyen yaralılara sağlık hizmeti verilmesi engellenmiş, böylece savaş hukukunun dahi en temel kurallarının uygulanmasını, devlet kendi vatandaşından esirgemmiştir. Daha sonra

insan hakları örgütlerinin temsilcileri, bu bodrumlarda yamış bedenlerin bulunduğu tanıklık etmiştir. Hem Cizre’de, hem İdil’de, tahribat bununla sınırlı değildir. Birçok ev patlama sonucu veya dozerlerle yıkılmış, bazı evler ise dışarıdan en ufak bir tahribat görmemiş ancak içi bütünüyle yakılmış ya da içindeki eşyalar (beyaz eşya, televizyon, gardirop) güvenlik güçlerince parçalanmış, böylece savaş hukukunun dahi en temel kurallarının uygulanmasını, devlet kendi vatandaşından esirgemmiştir. Daha sonra

Bütün bu maddi yıkım ve saldırıya korkunç bir manevi aşığılama, küçük düşürme eşlik etmiştir. Her yere “Esedullah Tim” ve “JÖH” ya da “PÖH” imzaları atan emniyet güçleri; duvarlara “Türk adımız/Oğuz boyumuz/Avşar soyumuz”, “Allah tektir/Ordusu Türktür”, “Osmanlı şehidi ölmez” türünden bütün bu yapılan vahşetin arkasındaki ırkçı motivasyonu ele veren sloganlar veya üç hilalli faşist simgeler yazmıştır. Araçlar günlerce en üst seviyede ses ile mehter marşları çalarak so-

kak aralarında dolaşmıştır, halen de dolaşmaktadır. Bütün bunlara rağmen iktidar, halkı teslim almayı başaramamıştır. Halk ciddi bir direnç ortaya koymuş, her şeye rağmen 90’lardaki gibi göç etmemiştir, göç edenlerin çoğunluğu (Cizre’de %80’i) geri dönmüştür.

DİP, Kürt halkıyla bu zor günlerinde dayanışmanın önemini bilincindedir. Bu dayanışma, hem zorbalara karşı halkların birliğini geliştirecek, hem de Kürt halkının yaralarını sarma çabasına maddi ve manevi destek verecektir.

Dünya kazan devrim kepçe

Fransa

Polis şiddeti artarken, kitleler geri adım atmıyor

Fransa'da İş Yasası tasarısı karşıtı eylemlerle başlayan hareket, Nuit Debout (Bütün Gece Ayakta) adıyla anılan meydanlar hareketi ve öğrencilerin üniversite ve lise işgalleriyle devam ediyor. Neredeyse bir haftalık aralıklarla tüm Fransa çapında düzenlenen son eylemlerde, özellikle de üniversitelerin tatiline denk gelen 20 Nisan eyleminde kitlesellik önceki yürüyüşlerin oldukça altında kalmıştı. Bu koşullar altında, hareketin yeni bir dönemci olarak yoluna devam edip edemeyeceğini görmek amacıyla gözler, büyük sendika konfederasyonlarının genel grev çağrısı yaptığı 28 Nisan'da gerçekleşecek eylemlere dikilmiş vaziyeteydi.

28 Nisan günü, beklenenin altında kalan kitlesellik, muhtemelen bunu fırsat bilerek hareketi sona erdirmek isteyen polis de kontrolsüz saldırılarını tetikledi. Neredeyse bütün büyük yürüyüşlere polis saldırırken, Rennes kentinde gözünden plastik mermi ile vurulan bir eylemci tek gözünü kaybetti. Fransa'nın en büyük ikinci kenti olan Marsilya'da ise, eyleme gaz bombaları ve plastik mermilerle saldıran polis, 16 yaşında liseli bir genç kızın acile kaldırılıp 6 gün iş göremez raporu almasına sebep oldu. Dahası, kitle ile polis arasına girerek kitleyi korumaya çalışan, "Solidaires" adlı sendikaya ait kamyonetin şoförüne eylemden sonra her

şey bitmişken plastik mermilerle saldırarak boğazından vurdular. Marsilya'da günün belki de en önemli gelişmesi ise eylemin hemen ardından yaşandı. Eylemden bir gün önce, Marsilya kenti ve çevresinde demiryollarını neredeyse durma noktasına getiren güçlü bir grev gerçekleştirmiş olan demiryolu işçilerinin bizzat talep etmesi üzerine, kitlenin bir kısmı, Marsilya garını işgal etti. İşgale karşı hızla harekete geçen polis ellinin üzerinde kişiyi gözaltına alarak işgali bitirse de, tek başına işçilerden gelen bu işgal talebi dahi hareketin ulaştığı noktayı göstermesi bakımından önemli.

Polis saldırıları eylemlerle sınırlı kalmazken, 28 Nisan gecesi, Nuit Debout hareketiyle özdeşleşen ve her gece çeşitli etkinlikler ile tartışmalara ev sahipliği yapan Paris'in République meydanı da polisin gaz bombalı saldırısıyla boşaltıldı. Bu saldırıda 24 kişi gözaltına alınırken, dört gün önce işgal edilmiş olan Odéon tiyatrosu da, polis saldırısının hedefi oldu. Saldırıların meşrulaştırmaya çalışan hükümet ise, burjuva medyasıyla birlikte, Türkiye'li kitleler için çok tanıdık olan, eylemin içine sızmış "birkaç yüz provokatör" yalanını sahneye sürmüş vaziyette.

Hareket ilk kitleselliğini kaybetse de, bütün bu çabalara rağmen eylemlerin önemli bir seviyeyi koruyarak devam etmesi, üstüne üstlük işçiler, göçmenler ve öğrenciler arasında önemli birliklerin kuruluyor olması, safları da gitgide netleştiriyor.

Mısır

Sisi'nin Suud yandaşlığına halk tepkisi

Mısır'ın darbeci diktatörü Abdülfettah Es-Sisi, 8 Nisan 2016 tarihinde Suudi Arabistan Kralı Salman'ın Mısır'a yaptığı ziyaret sırasında, Sanafir ve Tiran adlı iki adayı Suudi Arabistan'a hediye ediverdi! Güya adalar aslında Suudi Arabistan'a aitti ve 1950 yılında Suudi Arabistan bu adaları geçici olarak Mısır'a bırakmıştı. Hediye'nin Kral Salman'ın Mısır'a 24 milyar dolarlık kredi ve yardım taahhüdünün hemen ardından verilmiş olması, halkça adaların Suudi Arabistan'a peşkeş çekildiği şeklinde yorumlandı ve son dönemde Mısır'da görülen en önemli protestolara yol açtı.

İlk olarak 15 Nisan günü, bazı sol grupların ve özellikle de 2011-2013 arasındaki devrimde önemli bir rol oynamış olan 6 Nisan hareketinin çağrısıyla, adaların Suudi Arabistan'a verilmesini protesto etmek isteyen halk sokaklara döküldü. Ülkenin pek çok yerinde bu eylemlere katılım olurken, Mısır Gazeteciler Cemiyeti önünde binden fazla kişi toplandı ve "irhal" (terket) ve "eş-şaab yurid iskat en-nizam" (halk düzenin yıkılmasını istiyor) sloganları atarak Es-Sisi'yi protesto etti. "Toprak Cuması" adı verilen bu gösterilere Mısır polisi sert bir şekilde saldırdı. Bu saldırıların ardından 6 Nisan hareketi, eylemleri sonlandırma ve 25 Nisan'da yeniden başlatma kararı aldı. 25 Nisan tarihi, 1982'de son İsrail askerlerinin de Sina yarımadasından çekilmesinin yıldönümü olarak kutlanan bir bayram günü olması açısından da önemliydi.

Ancak, 25 Nisan yaklaşırken Mısır polisi bir gözaltı furçası başlattı ve yüzlerce kişiyi gözaltına aldı. 25 Nisan günü geldiğinde de polis Kahire'nin her noktasına çok önemli düzeyde bir yığınak gerçekleştirdi. Özellikle Tahrir ve Adeviyye meydanları muhtemel protestolara karşı

zırlı araçlarla abluka altına alındı. Eylemlere vahşice müdahale edildi. Polis çok yoğun bir şekilde biber gazı kullandı. Kahire üzerinde helikopterler ve hatta zaman zaman da göstericilere gözdağı vermek amacıyla jetlerin uçurulduğu görüldü.

Gün boyunca 382 kişi gözaltına alındı. Bunların 237'si izinsiz gösteri düzenlemek suçlamasıyla mahkemeye çıkarıldı. İlk duruşmalarda karar açıklanmamış olsa da, Es-Sisi döneminde çıkarılan yasalara göre mahkemeler bu kişilerin üç yıla kadar hapis yatmasına hükmedebilir.

Diğer taraftan, rejim karşıtı gösterilerle aynı saatlerde, ellerinde Sisi posterleri ve Suudi Arabistan bayrakları olan göstericiler de polisin koruması altında Kahire sokaklarına çıktılar. Ancak bunların sayısının, yasaklanan gösterilere katılanlardan çok daha az olduğu görüldü.

Gösteriler, 2011'deki devrim ateşini yeniden harlayabilir mi? Şu aşamada tahminde bulunmak olanaklı değil. Ancak, Es-Sisi'nin kâbuslarına giren "eş-şaab yurid iskat en-nizam" (halk düzenin yıkılmasını istiyor) sloganlarının, uzun bir aradan sonra Kahire sokaklarına döndüğü de bir gerçek. Sadece genel siyasi eylemler değil, 1 Mayıs'ta yayınlanan, iki Mısırlı sivil toplum kuruluşu tarafından hazırlanan Demo Metre adlı rapor, Mısır'da bir önceki yılın aynı dönemine kıyasla bu yılın ilk 4 ayında işçi eylemlerinin sayısının %25 arttığını ortaya koyuyor. Yani Mısır'da rejim tarafından en vahşi yollarla bastırılmaya çalışılsa da, önemli bir potansiyelin varlığından bahsedilebilir.

Buna karşılık diktatör Sisi'nin yükselen gıda fiyatlarına ve baş aşağı giden ekonomiye karşı tek dayanağı, bölgenin Siyonizm ile beraber en gerici gücü olan Suudi Arabistan'dan gelecek yardım.

Gençlik mücadelesi

Denizlerin iradesi gençliğe ışık tutuyor!

Deniz Gezmiş ve arkadaşları hiç şüphesiz ki Türkiye devrimci tarihinin en önemli önderlerindedir. Denizlerin idam edildiği 6 Mayıs 1972 günü, Türkiye'nin bütün devrimcileri için özel bir anlam ifade etmektedir. Bu yüzden Denizleri anlamak ve onların mücadelesinden gerekli dersleri çıkarmak günümüz devrimcilerinin görevidir. Denizleri anlamanın yolu ise yaşadıkları dönemin nesnel koşullarını ve bu nesnel koşullar karşısında onların ne yaptıklarını anlamaktan geçer.

Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının devrimci mücadele içerisinde saf tuttuğu yıllar 1968'li yıllara denk gelmektedir. Bu yıllar gerek Dünya'da gerek Türkiye'de önemli mücadele dinamiklerinin mev-

cut olduğu yıllardır. 1968 yılından on yıl önce Küba'da Che ve silah arkadaşları başarılı bir gerillacılık stratejisi ile Küba devrimini zafere ulaştırabilmişlerdir. Dolayısıyla bu deneyim, 68 kuşağı devrimcileri için güncel bir referans olmaktadır. Bunun yanı sıra 68'li yıllarda Fransa'da Sorbonne Üniversitesi başta olmak üzere onlarca üniversiteden binlerce öğrenci ülke çapında sokakları doldurmuşlardır. Yine 1968'de Çekoslovakya'da, 1970'de Polonya'da kitlesel ayaklanmalar yaşanmaktadır. Son derece hareketli ve devrimci olan böyle bir siyasi atmosferin içerisinde Türkiye'de de sol, yükselişe geçmektedir. 1961 yılında kurulan Türkiye İşçi Partisi (TİP) 1965'te girdiği seçimlerde meclis-

se 15 milletvekili sokarak Türkiye tarihinde TBMM'ye milletvekili sokmayı başaran ilk sosyalist parti olmuştur. Ancak TİP'in parlamentarizm bataklığına saplanması Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının 1968'de TİP'ten kopmalarına sebep olmuştur. Bu kopuş militan ve sol bir kopuştu. Deniz Gezmiş ve arkadaşları, reformizm ve parlamentarizm bataklığına batmayıp yüzlerini devrime dönen öncüler olabildilerdir. Ancak bu süreçte Deniz ve arkadaşlarının parlamentarizmin alternatifi olarak koydukları strateji, 1967'de Bolivya'da öldürülen Che Guevara'nın dünyada estirdiği gerillacılıktır.

Deniz ve yoldaşları Türkiye'de solun güçlendiği, işçilerin mücadeleye atıldığı, 15-16 Haziran 1970'te hükümetin geçirmeye çalıştığı işçi düşmanı yasa değişikliğine karşı on binlerce işçinin meydanları doldurduğu ve bu yasa değişikliklerini iptal ettirdiği bir dönemin hemen ertesinde Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nu (THKO) kurarak kır gerillacılığına yönelmişlerdir. İşçi sınıfı içerisinde çalışmak yerine kıra yönelmek ve işçi sınıfını reformist siyasetlerin etkisine terk etmek hata olarak görülmelidir. Ancak açık ve net bir şekilde söylenmelidir ki

bu hata, Denizlerin yüzlerini devrime dönmüş militanlar oldukları gerçeğini değiştirmez, onları sıradan birer küçük burjuva maceracı-sı yapmaz.

Bugün denizlerin ve 68 kuşağının bizlere bıraktığı en büyük miras; hayatı boyunca en zor koşullarda dahi bir adım geri çekilmeyen, son günlerinde dahi kemoterapi ünitesini birer örgütlenme alanına çeviren ve devrimci Marksizm bayrağını yaşamının son anına kadar taşıyan yoldaşımız Atlen Yıldırım gibi, devrimin bayrağını bir an olsun ellerinden bırakmayışlarıdır. Devrimin bayrağı, darağacına

giderken Deniz'in de Hüseyin'in de Yusuf'un da ellerinden düşmemiştir. Yine Kızılder'e de öldürülen Mahirler çizdikleri yoldan bir adım dahi geri çekilmemişlerdir. Aynı şekilde İbrahim Kaypakka-ya camı pahasına sayısız işkencelere direnmiş ve devrim bayrağına sınıksız sarılmıştır. Bugün biz gençliğe düşen en büyük görev, devrimci Marksizm bayrağını göndere çekmek için kampüslerden fabrikalara kadar hayatın her alanında Denizleşerek, Hüseyinleşerek, Yusuflaşarak, Atlenleşerek çalışmak ve devrimin zaferini hazırlamaktır.

Gençlik yeni anayasa istemiyor!

Tayyip Erdoğan başkanlık sistemi için bastırıldıkça anayasa tartışmaları daha da alevleniyor. AKP, "Gençlik yeni anayasa istiyor" adlı yoğun bir kampanya başlatmış durumda. Oysa biz ısrarla vurguluyoruz. Emekçi halkın değil burjuvazinin yeni bir anayasa ihtiyacı var!

Peki, gençlik anayasa tartışmalarının neresinde duruyor? Bu konuya cevabımız yine aynı: gençliğin yeni bir anayasaya ihtiyacı yok!

Anayasalar sınıflar arası güç ilişkilerinin bir özetini sunar. Sınıflar arasındaki mücadeleden bağımsız bir şekilde anayasa tartışmasına girmek ancak burjuvazinin işine yarar! Bugün burjuvazinin

işçi sınıfına karşı topyekün bir saldırısı ile karşı karşıyayız. Kıdem tazminatı hakkının gasp edilmeye çalışılması ve kiralık işçi düzenlemeleri bu saldırıların tipik örnekleri. Sermayenin istediği yeni ve ekonomik anayasa da bu saldırıların bir devamı, hatta taçlandırılması olarak görülmeli.

Zaten mevcut anayasada yer alan hakların birçoğu fiiliyatta yasaklanmış durumda. Mesela anayasaya göre halkın izin almadan gösteri ve yürüyüş düzenleme hakkı bulunuyor. Fakat gerçek hayatta gösteri düzenlemek isteyen herkes istisnasız polis saldırısına uğruyor. Devletin doğrudan engelleyemediği durumlarda ise devreye DAİŞ bombacıları giri-

yor. Dolayısıyla toplantı ve gösteri hürriyeti için yeni bir anayasaya gerek yok! 12 Eylül anayasasında yer alan hakların kullanılması için bile mevcut siyasi durumun sorumlularının yenilgiye uğratılması gerekiyor. 12 Eylül anayasası bile kendisine dar gelen sermaye düzeninin temsilcisi AKP ve Erdoğan'ın iktidarı altında yapılacak herhangi bir anayasa gerici bir anayasa olacaktır!

YÖK için de bu söylediklerimiz geçerli. Yeni bir anayasa düzenlemesi ile YÖK kaldırılrsa dahi üniversiteler için değişen bir şey olmayacaktır. Üniversite yönetimlerinde mezhepçi, milliyetçi ve piyasacı insanlar yer alıyor. Her üniversitede bir tane YÖK var di-

yebiliriz. Öyle ki üniversitelerde afiş yasakları ile siyaset yapmak yasaklanmaya çalışılıyor. Tayyip Erdoğan'ı eleştiren bildirilerinin dağıtılmasına yasaklanıyor. Ve bütün bunlar bizzat rektörlüklerin talimatı ile gerçekleştiriliyor. O halde bizim için öncelikli görev üniversiteleri bu sermaye sınıfının mezhepçi, milliyetçi temsilcilerinden kurtarmaktır. Parayı, satırı, copu üniversiteden dışarı atmak. Bu görev ise anayasa tartışmaları ile değil ancak mücadele ile gerçekleştirilebiliriz.

Gençlik adım adım otoriter bir rejim inşa etme yolunda olan Tayyip Erdoğan'ın iktidarı altında yapılacak yeni anayasa tartışmalarına prim vermemelidir. Zira

yurt sorunundan paralı eğitime, anadilde eğitimden bilimsel ve laik eğitime kadar gençliğin hiçbir sorunu anayasal sorunlar değildir. Bütün bunları göz önünde bulundurduğumuzda diyebiliriz ki yeni bir anayasa tartışmasına girmeden önce mevcut sınıflar arasındaki güç ilişkilerini değiştirmek lazım. Yani Erdoğan'ıyla, AKP'siyle sermayeyi yenilgiye uğratmak gerekiyor. İçeride Kürt halkına savaş açıp Ortadoğu'da mezhep savaşını kışkırtanları yenilgiye uğratmak gerekiyor. Bütün bunları üniversitelerde mücadeleyi yükselterek ve işçi sınıfının mücadelesine omuz vererek yapabiliriz.

Sınıf 6. sayısı ile 1 Mayıs'a çağırdı!

Devrimci İşçi Partili Liseliler'in hazırladığı *Sınıf*'in 6. sayısı çıktı. Bültenin kapağındaki, liseli gençliği 1 Mayıs'ta alanlara çağıran başyazısı "1 Mayıs'ta işçi sınıfı saflarına!" başlığını taşıyor. İkinci yazı, okuduğu lisede tecavüze uğradıktan sonra intihar eden Cansel'in katilinin erkek egemen

kapitalist sistem olduğunu açıklıyor. "Savaşlara gerçek çözüm: işçi devrimi!" başlığını taşıyan bir başka yazıyla devam eden bülten, içinde yaşadığımız savaş ve barbarlık düzenini ve bunu sona erdirecek gücü tartışıyor. Sonrasında AKP hükümetinin gençliğe hazırladığı gelecek üzerine olan

bir yazı bülte de yerini alıyor. Bülten, "Bir büyük devrimci önder: Karl Marx" başlığını taşıyan ve Karl Marx'ın hayatını ve mücadelesini konu alan bir yazıyla devam ediyor. Her sayıda birçok farklı şehirden ve liseden gelen mektuplar bu sayıda da yerini alıyor. Kapanış yazısı eşit, bilimsel,

parasız ve anadilde eğitim hakkı için mücadele vermenin önemini anlatıyor. *Sınıf*'in arka kapağı ise 29 Mart'ta iş cinayetine kurban giden 16 yaşındaki Ercan Tuğlu için ayrılmış bulunuyor. *Sınıf*'i oku, okut, mücadelede yerini al!

1 Mayıs 2016:

AKP'yi yenmeden Taksim fethedilmez, işçiler birleşmeden AKP yenilmez!

1 Mayıs'ta Türkiye, 10 Ekim katliamının ardından ilk defa yaygın ve kitlesel mitinglere sahne oldu. 10 Ekim katliamının gölgesi tüm illerde 1 Mayıs kutlamalarının üzerindeydi. Nitekim Antep'te sabah saatlerinde DAİŞ'in Emniyet Müdürlüğü önünde bombalı araçla yaptığı saldırı, Urfa ve Adana'da da yine canlı bomba istihbaratı dolayısıyla 1 Mayıs mitingleri iptal edildi. Ancak 1 Mayıs alanlarından yükselen mücadele coşkusu ve iradesi 10 Ekim'in ve bombaların gölgesini ortadan kaldırdı. 10 Ekim katliamının gerçekleştiği Ankara'da, Kolej Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs kutlaması bu anlamda son derece önemli bir rol oynadı. İnsanların kalabalık yerlerde bulunmaktan çekindiği, sosyal yaşantılarını ve alışkanlıklarını bile değiştirmeye başladığı başkentte işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler alanı doldurarak çok önemli bir işi başardılar.

Alan tartışması yok, iktidarın dayatması var

İstanbul'da ise Taksim yine işçiye ve emekçiye yasaklandı. Sendikalar ve meslek kuruluşlarının, siyasi parti ve örgütlerin birçoğunun da destek ve onayını alarak Bakırköy'de 1 Mayıs kutlama kararı vermesi ise doğrudur. Ancak burjuva basınının, 1 Mayıs'ı Bakırköy'de kutlama kararını, "sağduyu kazandı" türünden söylemlerle lanse etmesi tamamen bir çarpıtmadır. Çünkü işçilerin ve emekçilerin Taksim ısrarı bir inat ya da alan fetişizmi değildir. Taksim'de 1 Mayıs kutlamak işçi sınıfının hem meşru hakkıdır hem de bu hak, farklı düzeylerdeki sayısız mahkeme kararıyla hukuken de tesicillenmiştir.

Taksim işçi sınıfının meşru ve yasal hakkı iken 1 Mayıs'ı Bakırköy'de kutlamayı tercih etmek, sağduyunun falan değil AKP

ve Erdoğan'ın DAİŞ bombalarını Türkiye siyasetinin kopmaz bir parçası haline getiren "Suriyeleştirme" politikasının sonucudur. Bakırköy dayatılmıştır. Ortada bir alan tartışması da yoktur. Taksim, 1 Mayıs alanıdır. AKP ve Erdoğan'ın Suriyeleştirmeye çalıştığı bir ülkede 1 Mayıs'a katılacak kitlelerin güvenliği alabilecek bir organizasyonun tercih edilmiş olması bu gerçeği değiştirmez.

AKP'yi yenmeden Taksim kazanılmaz

1 Mayıs'ta ne meydana sızma çabaları, ne de Beyoğlu'na komşu Beşiktaş ve Şişli gibi ilçelerde ne de Okmeydanı gibi mahallelerde yoğunlaşan mücadeleler Taksim'in yeniden kazanılmasına katkı sağlıyor. Bu gerçek ortadayken Bakırköy kararının gecikerek alınmış olduğu da tespit edilmelidir. 1 Mayıs'a dört gün kala miting meydanının belirlenmesi 1 Mayıs'ın örgütlenmesine sekte vurmuştur. Erdoğan ve AKP'nin politikaları ortadayken Taksim'e yapılan başvurunun sembolik kalacağı ve reddedileceği açık iken, izinli bir alanda miting yapmak için önceden hazırlık yapılmaması yanlıştır. Eğer güvenlik ön planda tutulacak idiyse bu gerekliliğin son anda ortaya çıkmadığı ve 10 Ekim'den bu yana koşulların değişmiş olduğu açıktır. Hem polis şiddeti hem de bombalı saldırı olasılığı altında geniş kitlelere güvenliğin sağlanamayacağı bir miting çağrısı yapmak sorumsuzluktur. İşçi sınıfının bu tür bir çağrıya karşılık vereceğini düşünmek ise ya işçi sınıfını önemsemeyen ve kendini işçi sınıfının yerine ikame eden dar bir bakış açısının ya da işçi sınıfından tamamen uzak siyaset yapmanın sonucu olabilir.

Bu aşamadan sonra sadece Taksim'de ısrar etmek yetmez! Türkiye'yi "Suriyeleştiren" AKP ve

Erdoğan'ın istibdat rejimi yıkılmadan Taksim tekrar kazanılmaz!

Türk-İş ve Hak-İş'in bölücülüğü

1 Mayıs'ta şüphesiz ki öncelik işçi sınıfının birliğini, mücadelesini ve dayanışmasını yükseltmek olmalıdır. Bu açıdan bakıldığında Türk-İş ve Hak-İş'in tutumu ibretliktir. Her iki konfederasyon da 1 Mayıs söz konusu olduğunda işçi sınıfını bölmek, mücadelesini söndürmek ve dayanışmasını kırmak için uğraşmıştır. Bunu yaparken de sözde alan tartışmasına karşı çıkmaktadırlar. Oysa gerçekte Türk-İş Çanakkale'ye, Hak-İş de Sakarya'ya kaçmıştır. Türk-İş özellikle de Türk Metal sendikası, fabrikalarda 1 Mayıs çağrısı değil Çanakkale gezisi örgütlemesi yapmıştır. Bu 1 Mayıs mitingini örgütlemek değil 1 Mayıs eylemini ve işçilerin birliğini kırmaktır.

Hak-İş ise, geçtiğimiz yıl verdiği mücadele ile zincirlerini kıran, Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikasında örgütlenmeye başlayan TOFAŞ işçisini, kader ortağı, sınıf kardeşi Renault işçilerinden koparıp Sakarya'ya kaçırmıştır. Sakarya'da da TOFAŞ şubesine pankart açma izni dahi vermemiştir.

Geçtiğimiz yıla damgasını vuran metal işçileri, 1 Mayıs'a tümüyle damgasını vurabilirdi. Türk-İş ve Hak-İş bürokratları el birliğiyle bunu engellediler.

Sermaye iktidarı AKP'yi işçilerin birliği yenecek

Türk-İş ve Hak-İş yönetimlerinin işçi sınıfını bölen tutumlarını son ana kadar belirsizliğini koruyan Taksim tartışmalarının arkasına gizlediğini de gözden ırak tutamayız. Türk-İş bünyesinde Tümtis, Tek Gıda-İş, Deriteks, Belediye-İş gibi bir dizi sendikaların Çanakkale gezisi yerine 1 Mayıs mitinglerine katılma iradesi göstermesi ise anlamlıdır.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin dörtlü grup olarak içine kapalı tutumu yanlıştır. Türk-İş ve Hak-İş yönetimi ne kadar işbirlikçi olursa olsun önemli olan bu konfederasyonlara bağlı sendikalarda örgütlenen yüz binlerce işçidir. Türk-İş ve Hak-İş'i ortak eyleme zorlama ve işçiyi birleştirme sorumluluğu dörtlünün üzerindedir. Konfederasyonların tabanındaki işçilerin ortak eylem alanlarında yan yana gelmesi sadece ve sadece işçi sınıfının haklarını tırpanlamak için saldırı üstüne saldırı planlayan sermayenin

ve onun iktidarı olan AKP'nin işine gelmektedir.

1 Mayıs, her şeye rağmen başta kıdem tazminatı olmak üzere büyük sınıf saldırılarının arifesinde işçi sınıfını yeniden miting alanlarında bir araya getirmek, moral vermek açısından son derece önemli bir adım olmuştur. Dahası, koşullar ve atmosfer son derece elverişsiz olduğu, insanlar güne Gaziantep'teki bombalı saldırının ve Adana'da mitingin iptal edildiğinin haberiyle uyandığı halde, AKP ve Erdoğan'ın istibdat rejimi aleyhinde, Türkiye'nin dört bir yanında kitlesel mitingler düzenlenmiştir. İşçilerin birliği ve halkların kardeşliği sloganları haykırılmıştır. Türkiye'nin Suriyeleştirilmesine karşı güçlü bir duruş sergilenmiştir. Bu bile tek başına son derece anlamlıdır. 1 Mayıs'ta dolan meydanlar gelecekteki mücadelelerin habercisidir.

Şimdi mücadeleyi daha da yükseltmenin zamanıdır. Bu 1 Mayıs'ı yeni bir başlangıç olarak görmeli, eksikleri giderip, hatalardan ders çıkarmalı ve tüm gücümüzle fabrikalara giderek daha büyük mücadelelere hazırlanmalıyız. İşçi sınıfı tüm haklarını örgütlenerek, sermaye iktidarına karşı mücadele ederek alacaktır.